கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-எ.] சௌமிய ஹு ஆடிமீ [பகுதி-௯.

திருக்குறளைப்பற்றிய கதைகள்.

(முற்றொடர்ச்சி)

ஓர் காலத்து ஒரு வித்துவான், நீண்டதூரத்துள்ள அயலூர்சென்று தாமியற்றற்பாலதோர் கருமம்பற்றித் தம்மில்லினின்றும் புறப்பட்டனர். தாம் செல்லுமூர், ஓர்வேளை உண்டுசெல்லற்குரிய தூரமாகலின், இடையில் ஒருவேளை தாமுண்ணற்கு வேண்டுமளவுள்ள அன்னத்தைப் பொதிசோறாக்கிக் கைப்பற்றிச்சென்றனர். அவ்வாறு சென்றவர், தாமுணவு கொள்ளற்கு உரிய அமையம் கிட்டியகாலத்து, அதற்குரிய இடத்தைநோக்கிச் செல்லுங்கால், மரத்தினிழலைத் தன் கரையிடத்தேயுடைய ஒரு பொய்கை எதிர்ப்படக்கண்டு, அதுவே தக்கவிடமெனக்கொண்டு, தாம் ஆகாரஞ்செய்தற்குமுன் இயற்ற வேண்டிய கருமங்களாய ஸ்நானமுதலியன செய்துகொண்டிருந்தார். அவ்வாறே அயலூர் செல்வான்கருதிச் செல்லும் வழிச்செல்வோரான மற்றொரு வித்வானும் அப்பொய்கையிடத்தே ஸ்நான முதலியன முடித்து மிக்கபசியோடிருந்தார்; அவர் தம் பசிப்பிணி நீக்கத் தம்மிடத்துப் பொதிசோறின்மையின், அயலேவந்த வித்வான் கைக்கொண்டிருந்த பொதிசோற்றைக் கண்ணுற்று அவரிடம் இரந்துண்ணக் கருதியகாலத்துத் தாம் கற்ற—

“ ஆவிற்கு நீரென் றிரப்பினு நாவிற்
கிரவி னிளிவந்த தில்.”

என்னுங் குறள் ஞாபகத்திற்கு வந்தமையால், இரத்தற்கு மனந்துணிவுபெறாது, சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தனர். அச்சமயம் பொதிசோற்றுடன்வந்த வித்வான் தம் கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு ஆகாரங்கொள்ளற்குப் பொதியை அவிழ்த்தனர். அதுசமயம் பசியோடிருந்த வித்வான் நேரே இரத்தற்குத் துணிவுகொண்டிலரேனும், தம்மை மிகவருத்தும் பசிப்பிணியைப் பொறுக்கும் ஆற்றலிலராய் அதனைக் குறிப்பால் அவர்க்குணர்த்தக்கருதித் தாம் கற்ற,

> " விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா
> மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று."

என்ற குறளை அவர் செவிகேட்பச் சொல்லினர். பொதிசோறுடைய வித்வான் இதனைக் கேட்டுத் தம்மிடத்துள்ள அன்னம் தம் பசியை ஒருவேளை நீக்கற்கே போதியவளவினின்றும் அதிகமின்மையால், அதனைப் பகிர்ந்துகொடுக்கில், இருவரும் பசிநீக்கிக்கொள்ள முடியாமையாயிருத்தல் நோக்கிச் சிறிது கவன்றவராகி எதிருள்ள வித்வான் குறட்படித்தவராகத் தெரிவதால், அக்குறளையே கொண்டு அவரைச் சமாதானிக்கக்கருதித் தம் பொதிசோற்றினுள்ள ஒரு சோற்றுப்பருக்கையை எடுத்து,

> " தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
> கொள்வர் பயன்றெரி வார்."

என்ற குறளைச்சொல்லி, அவ்வொருசோற்றையும் அப்பசித்திருந்த வித்வான்மீது விழ எறிந்தனர். இதுகண்ட வித்வான், தம்மை விருந்தினராக ஏற்று உபசரிக்கவிதித்த, தாம் கூறிய "விருந்துபுறத்ததா" என்னுங் குறளையொத்த வலியுடையதாகவே பொதிசோற்று வித்வான்கூறிய "தினைத்துணை" என்ற குறளும் இருக்குந்தன்மை நோக்கி, ஒருவர் கல்வியை ஒருவர் புகழ்ந்து நட்புற்றுச்சென்றனர்.

(தொடரும்)

பொ. பாண்டித்துரை.

மொழிபெயர்ப்பு.

ஒரு பாஷையிலே செய்யப்பட்டிருக்கும் ஒரு நூலை மற்றொரு பாஷையிற் கொணர்ந்து நெறிப்படச் செய்வது மொழிபெயர்ப்பு எனப்படும். மொழி - பாஷை. பெயர்ப்பு - நிலைமாற்றுதல். வழிநூலின் வகைகள் எனப்படும் தொகுத்தல் முதலிய நான்கனுள்ளே மொழிபெயர்ப்பும் ஒன்று. நன்னூலார், "தொகுத்தல் விரித்தறொகைவிரி மொழிபெயர்ப் - பெனத்தகு நூல்யாப் பீரிரண்டென்ப" என்றார். தொல்காப்பியரோ மொழிபெயர்ப்பு என்பது, "மொழிபெயர்த்ததர்ப்படயாத்தல்" என்பர். உரைகாரர், "அதர்ப்பட என்பது, நெறிப்பட" என்றும், "நெறிப்படுதல் என்பது, அவ்வாறு மொழிபெயர்த்துச் செய்யுங்கால், அது கிடந்தவாற்றானே செய்யப்படும்" என்றும், "மொழிபெயர்த்து எனவே, பொருள்பிறழாமை பெற்றாம்" என்றும், அதற்கு உரை கூறுவர். மொழிபெயர்ப்பு என்னும் நூல்யாப்புடைய வழிநூல்களெல்லாம் முதனூற்பொருளிற்பிறழாதிருத்தல் வேண்டும் என்பதே உரைகாரர் கருத்தாகும்.

நைடதம், பாரதம், இராமாயணம், இரகுவமிசம் முதலிய இதிகாசங்களும், மச்சம், கூர்மம், காந்தம் முதலிய புராணங்களும், சிவஞானபோதம், சிவதருமோத்தரம் முதலிய ஆகமங்களும், வேதாந்தசூடாமணி முதலிய வேதாந்தநூல்களும், தர்க்கசங்கிரகம், தர்க்கபாஷை, தர்க்காமிர்தம் முதலிய நியாயநூல்களும், சோதிடநூல், வைத்தியநூன் முதலிய பிறநூல்களுமாகப் பற்பல நூல்கள் தமிழ்ப்பாஷையிலே மொழிபெயர்ப்பு எனப்படும் யாப்பமைந்த வழிநூல்களாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. வடமொழியிலே செய்யப்பட்டுள்ள நைடதம், பாரதம் முதலியவைகளே இவைகட்கெல்லாம் முதனூல்களாகும்.

மொழிபெயர்ப்பு என்னும் யாப்பிலே வழிநூல் செய்யப்புகுவோர் தாம் செய்யும் வழிநூலினும் முதனூல்போலப் பொருள்பிறழாது விளங்கும்படி அமைத்துக்கொள்ளுதல் ஆவசியகம். நைடதம், இரகுவமிசம் முதலியவைகளே முதனூற்பொருள்களெல்லாம்

பிறழாதமைந்த வழிநூல்கள் என்பர். மொழிபெயர்த்து வழிநூல் செய்வோர், வழிநூல் செய்யப்படும் பாஷையின் நெறிக்கும், செய்யுணெறிக்கும், வழிநூல் வழங்குந் தேசநடைக்கும் இயைந்து சிறந்து பயன்படுமாறு சில பொருள்களை நீக்கிச் சில பொருள்களைச் சேர்த்தமைத்தலும் வழக்காறேயாம். முதனூற் பொருள்களை முற்றுந் தழுவாது சில பொருள்களை நீக்கியிருத்தலும், வேறு சில பொருள்களைச் சேர்த்திருத்தலும் இராமாயணம், கந்தப்புராணம் முதலிய மொழிபெயர்ப்பு நூல்களிலே ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. சுருக்கம் பற்றிச் சிலவற்றை நீக்குதலும் உண்டு. ஆயினும் அவைகள் முக்கியமான பொருணிலைகளிலே முதனூல்களோடு மாறுபடமாட்டா. முழுவதும் செந்தமிழ் நடையினும், செய்யுணடையினும் சிறந்து விளங்குகின்றன. ஆரிய நடைகளும் சொற்களும் சிலசிலவிடங்களிலே அருகிவரினும் அவையெல்லாம் அடிப்பட்டனவாகத் தோன்றலாற் செந்தமிழ் என்றே கொள்ளற்பாலன. "கடிசொல்லில்லைக் காலத்துப்படினே" என்று தொல்காப்பியருங் கூறுவர். கம்பருடைய இராமாயணத்துக்கு வான்மீகிராமாயணமும் பிறவும் முதனூல்கள் என்று சிலர்கூறுவர். கம்பரோ தமது இராமாயணத்துக்கு வான்மீகி ராமாயணமே முதனூல் என்பர்.

இராமாயணம்.

தேவ பாடையி னிக்கதை செய்தவர்
மூவ ரானவர் தம்முளு முந்திய
நாவி னுருரை யின்படி நான்றமிழ்ப்
பாவி னுனி துணர்த்திய பண்பரோ.

தேவபாடை - வடமொழி. செய்தவரானவர் மூவர் தம்முளும் - இயற்றினவராய் நின்றவர் மூவருள்ளும். முந்திய நாவினர் - வான்மீகி. பண்பு - செய்தி. உணர்த்திய பண்பு நாவினருரையின்படி என முடிக்க.

மொழிபெயர்க்குங்கால் முதலிலே முதனூல் வாக்கியங்களைத் தவறாது மொழிபெயர்த்துக்கொண்டு பின்னர்த் தாமியற்றும் வழிநூற்குரிய பாஷைநடையை நோக்கி, வாக்கியங்களெல்லாம் அந்நடையிற்றவறாமல் இனிது நின்று பொருள்விளக்குமாறு திருத்தி அமைத்

தல் வேண்டும். வேண்டுங்கால் சொற்களைச் சேர்த்தலும், விலக்குத லும், நிலைமாற்றுதலும் பிறவுஞ் செய்தல்வேண்டும். இவையெல்லா ஞ் செய்து போதல் பாஷையின் நடையமைதற்கு அத்தியாவசியகம்.

வடமொழியினின்று தமிழ்மொழியிலே மொழிபெயர்த்தியற் றப்பட்ட பண்டைச் சான்றோர் நூல்களெல்லாம் வாக்கியங்கள் நின்ற வாறே நிற்கச் சொற்கண் முழுதுந்தவருமற் பெயர்க்கப்பட்ட நூல் களல்ல. விலக்கன் முதலியன செய்வுழிச்செய்யாது முழுவதும் அமைத்தியற்றப் படுமாயின், செந்தமிழ்நடை வழுவும்! பொருளும் மயங்கும்! அழகுங்கெடும்! படிப்போரும் பயனிழப்பர்! ஆரியத் துயரப்பதீக்கிதருடைய சில நூல்களும், வேறுசில நூல்களும் வட மொழிவாக்கிய நிலையும், அடைமொழிகளும், சொற்களும் தவருது மொழிபெயர்க்கப்பட்டுச் செந்தமிழ் நடையெல்லாஞ் சிதைந்து வே றுபட்டன. குன்றக் கூறல், மிகைபடக்கூறல் முதலிய குற்றங்களுக் கும் இடனுயின.

வடமொழியிலிருந்து தென்மொழியிலே மொழிபெயர்த்து வச ன நடையாக இயற்றப்பட்ட நூல்களுள்ளே சிவஞான சுவாமிகளு டைய தர்க்கசங்கிரகமும், அதனுரையும் மொழிபெயர்ப்பு என்னும் யாப்பினுல் நூலியற்றுவோர்க்கெல்லாம் தக்கபிரமாணமாய் வழிகா ட்டி நிற்கின்றன. மூலத்திலே நின்ருங்கு மொழிபெயர்த்தற்கியை யாத வர்க்கியங்களெல்லாம் செந்தமிழ்க்குரிய நெறியுமையுமாறுகொ ண்டு கூட்டிச் சொற்பொருளும் வழுவாமற் பெயர்த்தமைக்கப்பட்டி ருக்கின்றன. வடமொழிச் சம்பந்தமாய் வரும் எடுத்துக்காட்டுக் களுக்குப் பிரதிநிதிகளாகத் தென்மொழிச்சம்பந்தமாயுள்ள எடுத் துக் காட்டுக்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. வடமொழிச்சம்பந்த மாயுள்ள எடுத்துக்காட்டுக்கள் செந்தமிழிற் கற்போருக்குப் பயன்ப டும் செவ்வியனவாகா.

“காதம்பரி முதலியவைகளில்” என்பதற்கு, “நன்னூல் முதலிய வைகளில்” என்பதும், “கிரணுவலி முதலியவைகளில்” என்பதற்குத் “தொல்காப்பியம் முதலியவைகளில்” என்பதும், யஃ ஸ வ-ஜ்ஞஃ ஸ ஸவ-விசு.” என்பதற்கு, “இறைவனுவான் ஞானமெல்லா மெல்லா

முதன்மையநுக்கிரகமெலாமியல்புடையான்" என்ற சித்திப்பாகமும் பிரதிநிதிகளாகச் சேர்க்கப்பட்டன. சம்ஸ்கிருதச் சொற்களுக்கெல்லாஞ் சமமான பொருளுடைய தமிழ்ச்சொற்பிரயோகங்கள் ஈண்டே போல வேறேயாண்டுங் காண்டலரிது. தமிழ்ச்சொற்கள் தெரியாமல் வடசொற்கள் கொண்டு பலநாளாக நாம் வழங்கிவந்த எத்தனையோ பொருள்களுக்குத்தக்க தக்க தமிழ்ச்சொற்கள் இத்தருக்கசங்கிரகவுரையிலும், சிவஞான போத மாபாடியத்திலும், சிவதத்துவவிவேகம் முதலிய நூல்களிலும் சுவாமிகளாற் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள்ளுஞ் சில காட்டுதும்.

க. வியுற்பத்தி - சொற்பொருள்.	கூ. அநுமானம் - வழியளவை.
உ. பிரவிருத்தி - முயலுந்தொழில்.	க0. அருத்தவாதம் - புனைந்துரை.
ந. சமுதாயசக்தி - பொதுவாற்றல்.	கக. விடயம் - பொருள்.
ச. வாக்கியம் - தொடர்மொழி.	கஉ. மகாவாக்யம் - பெரும்பெயர்.
ரு. அந்நுவயம் - கொண்டுகூட்டு.	கந. தாற்பரியம் - சொல்லவிரும்பியது.
சு. விருத்தம் - மாறுகொள்வது.	கச. ஆச்சிரயம் - பற்றுக்கோடு.
எ. அசித்தம் - பேறில்லது.	கரு. விருத்தி - தொழிற்பாடு.
அ. வியபிசாரம் - தவறுதல்.	கசு. யுக்தி - பொருந்துமாறு.

இப்படியே அநேக வடசொற்களுக்குத் தக்க தமிழ்ச்சொற்கள் பெற்றுக்கொள்ளலாம். வடநூல்களைத் தமிழ்மொழியிற் பெயர்ப்பவர் யாவரும் சுவாமிகளுடைய மொழிபெயர்ப்புக்களை அப்பியாசஞ் செய்வது செந்தமிழ்நடையமைத்தற்குக் காரணமாகும்.

தர்க்கபாஷையும் மொழிபெயர்த்து வசனநடையாகச் செய்யப்பட்ட ஒரு நியாயநூல். அது கௌதமருடைய நியாயசூத்திர வழித்தாகச் சிவகேசவ மிசிரர் என்பவர் செய்தது. அதனைத் தமிழ்ப்பாஷையிலே மொழிபெயர்த்தவர் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசசுவாமி. மொழிபெயர்ப்பிலோ வடமொழிநடையும், வடசொற்களும் பெரும்பாலுந் தழுவப்பட்டிருக்கின்றன.

"நியாயநூற் பிரவேசஞ் சுருங்கிய கேள்வியினாலடைதலை மடியனும் வாஞ்சிக்கின்ற பாலன் எவன் அவனுக்கு யுக்தியன்வித தர்க்கபாஷையை யான் சுருக்கி விளக்குகின்றேன்."

இது தர்க்கபாஷையிலே மொழிபெயர்ப்பாய் நின்ற முதலாம் வாக்கியம். இவ்வாக்கியச் சொற்களோ நிலைமாறாது முதனூலிலே நின்றவாறு நிற்கின்றன. "பாலன் எவன் அவனுக்கு" என்பதும் வடமொழிக்குரிய நடை. பிரவேசம், யுக்தியங்கிதம் முதலிய சொற்களும் வடசொற்கள். இத்தர்க்கபாஷை மொழிபெயர்ப்போடு தர்க்கசங்கிரக மொழிபெயர்ப்பை நோக்குவோர்க்குப் பற்பல வேறுபாடு தோன்றும்.

இனி, ஆங்கிலேய வாக்கியங்களைத் தமிழ்ப்பாடையிலே மொழிபெயர்ப்பவர்களும் தமிழ்நடை வழுவாது பேணியமைத்தல் ஆவசியகம்.

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவாதீனமுந் தமிழும்.

(முற்றொடர்ச்சி)

இங்ஙனமாக வுலகோபகாரம் புரிந்திருந்தருளிய திராவிடமகாபாஷ்யகர்த்தராகிய சிவஞான முனிவரை, ஸ்ரீ-நமசிவாயதேசிகமூர்த்திக்குப் பதினாறும் பட்டத்திலிருந்து பெரும்புகழ் பரப்பிய சுப்பிரமணியதேசிகமூர்த்தி, நமதாதீன குலதெய்வம் எனப்பலருக்குமெடுத்துரைப்பதன்றித், தமது பூஜைமடத்தின் முகப்பிலே சித்திரத்தினாலே திருவுருவரைந்து அதன்மேல் ஆதீனகுலதெய்வமாகிய சிவஞானமுனிவர்என எழுதிவைத்திருக்கின்றனராயின் இம்முனிவர் பெருமை பேசத்தக்கார் யாவர்; இவர்செய்தநூல்களை மாத்திரமொருவர் கற்பாராயின் அவர் சிவஞானச்செல்வரே.

பின், இம்முனிவர் மாணுக்கர் பன்னிருவருட் கச்சியப்பமுனிவர் முதலாயினோரும் உலகோபகாரமாகப் பலநூல்களைச் செய்ததன்றிப் பலருக்கும் பலநூல்களைக் கற்பித்துதவினர். அவருட் கச்சியப்பமுனிவரியற்றியருளிய நூல்கள் வருமாறு:—பூவாளூர்ப்புராணம், பேரூர்ப்

புராணம், திருவானைக்காப்புராணம், திருத்தணிகைப்புராணம், விநாயகபுராணம், வேறொருபகுப்பாக மொழிபெயர்த்த காஞ்சிப்புராணம், சென்னைவிநாயகர் பிள்ளைத்தமிழ், யமகவந்தாதி, கச்சியானந்தருத்திரேசர் வண்டுவிடுதூது, பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, பஞ்சாக்கரதேசிகரந்தாதி முதலிய நூல்களைச் செய்ததுமன்றித் தம்மாணுக்கரிற் சிறந்த சென்னைக் கந்தப்பையருக்குண்டான குன்மநோய் நீங்கற் பொருட்டுத் தணிகையாற்றுப்படையைச் செய்தருளினர்; பின்பு பேரூரில் வசித்தபோது அரசம்பலவாணர்மீது சில செய்யுளியற்றி மழை வருஷிக்கச்செய்தனர்; அங்ஙனமன்றித் திருப்பட்டீசர்மீது சிலபதிகம்பாடிப் பலருக்குங் குட்டநோய் முதலிய பிணியை நீக்கியருளினர்; இம்முனிவர்செய்த நூல்களெல்லாம் மிகக்கற்பனைகளும், நீதிகளும், மெய்கண்டசாத்திரக் கருத்துகளுமே பெரும்பாலுமுள்ளனவென எல்லா வித்துவான்களு நன்குபாராட்டத்தக்கன; இம்முனிவர் விநாயகபுராணமியற்றிச் சென்னையிலரங்கேற்றியபோது அங்குள்ள பிரபுக்கள் இரண்டாயிரவராகள் சம்மானஞ்செய்தனர்; அப்பொருளைக்கொண்டுவந்து ஆதீனத்தில் நமசிவாயமூர்த்திசந்நிதியிலே மண்டபங்கட்டியருளினர்; இம்முனிவரைக் கவிச்சக்கிரவர்த்தியென்று பண்டைக்காலந்தொடங்கி வழங்கிவருகின்றனர்; அப்பெயரை அம்மண்டபத்திலெழுதியிருப்பதைப் பார்க்கலாம்.

தொட்டிக்கலைசைச் சுப்பிரமணிய முனிவரியற்றியருளிய நூல்கள் வருமாறு:— துறைசைக்கோவை, கலைசைக்கோவை, கலைசைச்சிலேடைவெண்பா, சிதம்பரேசர்வண்ணம், திருக்குற்றாலச் சித்திரசபைவிருத்தம், பழனிமுருகக்கடவுள் பஞ்சரத்நமாலை, சுப்பிரமணியர் திருவிருத்தம், திருத்தணிகைத் திருவிருத்தம், திருச்சிற்றம்பலதேசிகர் சிந்து, பஞ்சரத்னமாலை முதலிய பலநூல்களைச் செய்தருளினர்; சுப்பிரமணியர்திருவிருத்தம் ஒருவர் குட்டநோய் நீங்கச் செய்தது; திருத்தணிகைத்திருவிருத்தம் ஒருவர் கண் குருடுநீங்கச் செய்தது.

இலக்கணச்சிதம்பரநாத முனிவர் திருப்பாதிரிப்புலியூர்ப் புராணமுதலிய நூல்களைச்செய்தருளினர்; இவர்களன்றோ மானிடரிற்சிறந்தவர்; இவர்களன்றோ தபோதனர்; இவர்களன்றோ சிவஞானச்

செல்வர்; இவர்களன்றோ உலகோபகார வள்ளல்கள்; இவர்கள் மகிமையை யெவ்வாறறிந்து கூறத்தகும்.

இம்மட்டோ! மாசிலாமணி தேசிகமூர்த்தி, தஞ்சைமன்னருடன் திருவெண்காட்டுக் கெழுந்தருளியிருந்தகாலத்தில் பிராமணபோஜனம், மகேசுரபூஜையென்னுமிரண்டின் மகிமையைப்பற்றி வாது நிகழ்ந்தபோது மகேசுரபூஜையே மிகச்சிறந்தது என்று திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும் எலும்பைப் பெண்ணாக்கும்படி, 'மட்டிட்ட' வென்னு முதற்குறிப்புற்ற திருப்பதிகத்திலெடுத் துரைத்தருளினர்.

அப்பதிகத்தின் கருத்தைச் சேக்கிழார்நாயனாரும் பெரியபுராணத்தில், "மண்ணினிற்பிறந்தார்பெறும்பயன்" என்னுஞ்செய்யுளில், விளக்கியருளினர். அதனை விளக்கிக்காட்டலாகுமெனக்கூறி அவ்வரசரால் ஒருமண்டலம் பிராமணபோஜனஞ்செய்வித்து அவ்வுச்சிட்டத்தை யுவர்க்கிணற்றிலேயிடும்படி கட்டளையிட்டருளினர். முடிவிலே தூர்வையெடுத்துப் பார்க்கும்போது அக்கிணற்றிற் புழுக்களும் உவருநீங்காமலிருந்தன. பின்பு அவ்வரசராலொருமண்டலம் மகேசுரபூஜை செய்வித்து, அவ்வடியார் பரிகலசேடத்தை அக்கிணற்றிலேயிடும்படி செய்வித்தருளினர்; முடிவிலே தூர்வையெடுத்துப் பார்க்கும்போது புழுக்களின்றி யுவர்நீங்கிப் பரிமளத்துடன் கங்காஜலம்போல நறுநீர்சுரந்து பெருகியது; இவற்றையறிந்த மன்னர் அக்கிணற்றுக்குப் பரிகலக்கிணறு என்று நாமமிட்டு முற்றூட்டாகப் பலநிலங்களைத் தானஞ்செய்தனர். இன்னும் அக்கிணற்றுக்கு அந்நாமமே வழங்கிவருகின்றது.

இம்மட்டோ! பின்வேலப்பதேசிகமூர்த்திபாற் சைவசித்தாந்த சாத்திரவுபதேச முதலியனபெற்று வடமொழிப்பயிற்சியினும் வல்லவராய்ச் சிவாகமங்களிலே இரண்டுலக்ஷங்கிரந்தம்வரை யுணர்ந்தவராயிருந்த வுத்தமோத்தம குரவராகிய திருச்சிற்றம்பலதேசிகமூர்த்தி சிவக்ஷேத்திரயாத்திரையாகத் திருக்கூட்டத்துடனெழுந்தருளும்போது மார்க்கத்துள்ள இராமநாதபுரத்தில் வசித்தருளினர்; அந்நகரத்தில் அக்காலத்திருந்த சேதுபதிமன்னர்க்கு மந்திரிமுதலாயினோர் தெரிவித்தார். உடனே அம்மன்னர் இப்போது மழையில்

*

லாது வருந்துங்காலமாயிருக்கின்றதே ? மழைபெய்யும்படி செய்வி ப்பீர்களா என்று வினவினர். அதைக்கேட்ட மந்திரிமுதலானோர் அவ்வண்ணமே செய்தருள்வார்களென்று தெரிவித்து மன்னரையு மழைத்துக்கொண்டுவந்து தெரிசிப்பித்து மன்னர்கருத்தையும் விண் ணப்பஞ்செய்தனர். அத்தேசிகமூர்த்தி அவ்வண்ணமே ஞானநடரா சர் திருவருள்செய்வார்; என்று திருவாய்மலர்ந்து அந்நடேசர்பூஜை யை மிகச்சிறப்புறச்செய்துமுடித்து, அவர் சந்நிதியிலே திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரருளிச்செய்த மேகராகக்குறிஞ்சியென்னும் பண்ணையுடைய திருமுதுகுன்றப்பதிக முதலாகிய பதிகங்களையெ டுத்துத் தாளத்துடனோதும்படிக்கு ஓதுவாமூர்த்திகளை நியமித்துத் தாமும் ஸ்ரீ: பஞ்சாக்கரத்தைத்தியானித்து நிட்டையில் வீற்றிருந்த ருளினர். உடனே மேகங்கள் குமுறிமழைபொழிந்தன; இவற்றை க்கண்ட அச்சேதுபதி மன்னர் அற்புதமகிழ்ச்சியெய்தி அடியுறை வைத்து வணங்கித்தேசமுய்யவந்த செழுந்தவத்தோராகிய இவ்வா தீனகுருமூர்த்திகளின் திருவுதரத்திலும், அவரடியார்களின் திருவு தரத்திலுமன்றோ நமது அன்னஞ்சாரவேண்டுமென்று திருப்பொற் கோட்டையென்னுமொரு பெரியகிராமத்தைத் தானஞ்செய்து அக் காலவழக்கப்படி ஒரு செப்புப்பட்டையத்தி லெழுதிக்கொடுத்து, நமசிவாயதேசிகமூர்த்திக்கு வருடந்தோறுநடத்துகிற குருபூஜைச் செலவைச் சேதுசமஸ்தானத்திலிருந்து கொடுக்கும்படி மகமையொ ன்றுமேற்படுத்தித் தம்மூரிலே, திருமடமுஞ்சிறப்புறக்கட்டுவித் துத் தாமுமவ்வாதீனத்திற்கே யடிமையாயினர்; அம்மன்னர் செப்புப் பட்டையத்தின்கீழ்,

"நதியாம் விரிசிலை நன்னகர் பொற்கோட்டை
பதியாந் துறைசைப் பதிக்கு—விதியாகத்
தானமிட்டான் சேதுபதி தாரணிதா னுள்ளளவு
மீனமில்லை யென்றெந்நா ளும்."

என்னும் வெண்பாவை வரைந்திருக்கின்றனர்; அப்பட்டையமின்னு மிவ்வாதீனத்திலிருக்கின்றதைப் பார்க்கலாம். இத் திருச்சிற்றம்பல த்தேசிகமூர்த்தியின்மீது மயூரகிரிக்கோவைசெய்த சாந்துப்புலவர் கலம்பகஞ்செய்திருக்கின்றார்.

நமசிவாயதேசிகமூர்த்திக்குப் பதினான்காவது பட்டத்திலிருந்த சுப்பிரமணியதேசிகமூர்த்தி நாகப்பட்டினத்துச் சிவாலயத்திற் கும்பாபிடேக நடக்கும்போது எழுந்தருளியிருந்தனர்; ஏனையவாதீனத்துத்தேசிகமூர்த்திகளு மெழுந்தருளியிருந்தனர்; கும்பாபிடேக முடிந்தவுடன் இவர்களையெல்லாம் வரவழைத்துச் சிறப்புச்செய்து வைத்திருந்த செட்டியார் எந்தத்தேசிகமூர்த்திக்கு முந்திச்சிறப்புச் செய்கிறது என்று ஆலோசனையுற்றிருந்தபொழுது எல்லாவாதீனத்துத்தேசிகமூர்த்திகளுஞ் செட்டியாரைநோக்கித்திருவிளையாடற்புராண நகரப்படலத்தில், "அழிவிலானுரையாகமமிலக்கமாய்ந்து" எனக்கூறியபடி சிவாகமத்தில் இலக்ஷங்கிரந்தந்தெரிந்தவரே உத்தமகுருவாகச்சொல்லத்தகும், அவ்வாறு தெரிந்தமூர்த்தி இத்திருவாவடுதுறையாதீனத்துக் குருமூர்த்தியேயெனக்கூறினர்; உடனே செட்டியார் இலக்ஷங்கிரந்தம் பார்வையிட்டு மனனஞ்செய்வதோ? மனனஞ்செய்யாது பார்வையிடுவதோ? என்றையுற்றுரைத்தனர்; உடனே சுப்பிரமணியதேசிகமூர்த்தி நாம் பார்வையிட்டு மனனஞ்செய்தது இலக்ஷங்கிரந்தமும், மனனஞ்செய்யாது பார்வையிட்டிருப்பது இலக்ஷங்கிரந்தமுமாமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். உடனே மிக்கவாச்சரியமெய்தி இம்மகானே உத்தமோத்தமகுருவென்று எல்லார்க்குமுதலிலே செய்யவேண்டுஞ்சிறப்புக்கள்செய்து, அம்முறையே ஏனையவாதீன தேசிகமூர்த்திகட்குஞ் செய்தனர்; இவற்றையுடனிருந்துகண்ட சுப்போதுவாமூர்த்தியே கூறியிருக்கின்றார்; இத்தேசிகமூர்த்தியின் பரிகலசேடப்பிரசாதத்தைப் பெற்றருந்துவோர் தங்கள் பிணிநீங்கிச் சுகமடைவார்.

பதினைந்தாம்பட்டத்திலிருந்த அம்பலவாணதேசிகமூர்த்தி திருமந்திரமுதலிய திருமுறைகளுக்கு நுட்பமான அருத்தங்களை நாவலரெல்லா நன்குமெச்சும்படி யுரைத்தருளியதைப் பலருமறிவர்.

(இன்னும் வரும்.)

எம். எஸ். பூரணலிங்கம்பிள்ளை, பி. ஏ.

சிவமயம்.

இராமாவதாரச் செய்யுட் பாடாந்தரம்.

(முற்றொடர்ச்சி.)

உருக்காட்டுப்படலம்.

இப்படலத்து உக-ம் செய்யுளின் பின்னர்,

சுற்றிய கொடியொன்றைத் துணித்துத் தூயளோர்
பொற்றடங் கொம்பினிற் பூட்டிப் பூமியே
நற்றவ முடையன்யா னுகி னுயகன்
வெற்றிசேர் திருவடி மேவு வேனென்றாள்.

எனவும்,

என்றருந் ததிமனத் தெம்மை யாளுடைத்
துன்றருங் கற்பினள் சுருதி நாயகன்
பொன்றரு மலர்ப்பதம் வழுத்திப் பூங்கொடி
தன்றனிக் கழுத்திடைத் தரிக்கு மேல்வையில்.

எனவும், இருசெய்யுட்கள்காணப்படுகின்றன. "கண்டனனனுமனும்" என்னும் உஉ-ம் செய்யுளில் "கொண்டனன்றனுக்க மெய்தீண்டக் கூசுவான்...........தொழுதுதோன்றினன்" எனக்கூறிய கருத்தை உற்றுநோக்குமிடத்து இச்செய்யுட்களிரண்டு மீண்டுப் பொருத்த முடையன என்பது நன்குபுலப்படும். அன்றியும், இச்செய்யுட்களிரண்டு மில்வழிமுற்பிற் செய்யுட்களுக்கு இயைபின்மையானுமிவை பொருத்தமாதல் நன்கு தெளியப்படும்.

மேற்கூறிய உஉ-ம் செய்யுளின் பின்னர்,

தோன்றினன் றனதுருக் காணத் தூயவன்
மூன்றுல கினுக்குமொ ரன்னை மொய்ம்மலர்த்
தேன்றிகழ் திருவடி சென்னியாற் றொழு
தேன்றபே ரன்புகொண் டறைதன் மேயினன்.

என ஒருசெய்யுளும், உங-ம் செய்யுளின் பின்னர்,

நோக்கின னரக்கியர் நுனிப்பில் கோடியர்
நீக்கினர் துயிலினை நின்னைக் காணுதற்
காக்கிய காலம்பார்த் தயல மர்ந்துபின்
றுக்கணங் கவர்துயில் கண்டு சார்ந்துளேன்.

என ஒரு செய்யுளும் காணப்படுகின்றன. இவையுமீண்டுப் பொரு த்தமுடையவாதல் உற்று நோக்கியுணர்க.

௵

என்றவ னிறைஞ்ச நோக்கி யிரக்கமு முனிவு மெய்தி
நின்றவ னிருத னல்ல னெறிநின்று பொறிக ளைந்தும்
வென்றவ னல்ல னாகின் விண்ணவ னாக வேண்டு
நன்றுணர் வுரையன் றூய னவையிலன் போலு மென்னா.

என்னும் ௨௬-ம் செய்யுளில், "நன்றுணர்வுரையன் றூய னவையிலன் போலுமென்னா" என்பது "நன்றுணர்வுரையுந்தூய னவையிலன் போலுமென்றாள்" எனக்காணப்படுகின்றது. 'நவையிலன்' என்பதே 'தூயன்' என்பதன் பொருளை யுணர்த்தலின் 'உரையுந் தூயன்' என்பதே பொருத்தமாதல் காண்க.

௵

ஆய்வன் றன்மை நிற்க வங்கதன் வாலி மைந்த
னேயவன் றென்பால் வெள்ள மிரண்டினோ டெழுந்த சேனை
மேயின படர்ந்து தீர வனையவன் விடுத்தா னென்னைப்
பாய்புன லிலங்கை மூதூர்க் கென்றனன் பழியை வென்றான்.

என்னும் ௩௬-ம் செய்யுள்,

ஆயவன் றன்மை நிற்க வருக்கன்சேய் வாலி சேயை
யேயினன் றென்பால் வெள்ள மிரண்டினோ டெழுந்த சேனை
மேயினன் புணரிதீரத் திருந்தவன் விடுத்தா னென்னைப்
பாய்புன லிலங்கை மூதூர்க் கென்றனன் பழிப்பி லாதான்.

எனக்காணப்படுகின்றது. "அருக்கன்சேய்வாலிசேயை" என்பதும், "புணரிதீரத்து" என்பதும் பொருட்கியைபும், சிறப்புமுடைமை யிற் பின்னையதே பொருத்தமும் சிறப்புமுடைத்து.

௯௪

பொருந்திய நிலனொடு போந்து கானிடை
வருந்தின னெனினது நூலை மாறுகொண்
டிருந்தது நின்றது புவனம் யாவையு
மொருங்குடன் புணர்வஃ துரைக்கற்பாலதோ.

என்னும் சஅ-ம் செய்யுள்,

பொருந்திய நிலமிசைப் போந்து கானிடை
வருந்தியு மிலக்கண நூலை மாறுகொண்
டிருந்தன வவன்பதம் புவனம் யாவையு
மொருங்குட னொளிப்பதை யொளிக்கற் பாலதோ.

எனக்காணப்படுகின்றது. 'எனின்' என்பதும், 'நின்றது' என்பதும் "புணர்வஃதுரைக்கற்பாலதோ" என்பதும் பொருத்தமில்லனவாதலிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து. காட்டின்கண் நிலமிசைப்போந்து வருந்தியும் அவன்பாதங்கள் இலக்கணநூலை மாறுகொண்டிருந்தன. புவனம்முழுவதையும் தன்னுண்மறைத்த அப்பாதத்தை (அப்புவனத்துள்ள உவமைப்பொருள்கள்) மறைக்கும் பகுதியதோ, என்பது இதன்கருத்து. இலக்கணநூல் என்றது, இலக்கணநூலிற்கூறிய உவமைப்பொருள்களை. ஆகுபெயர். இனிநூல் என்பதற்குப் புத்தகமெனப்பொருள்கொண்டு புறவடிக்குவமையாக்கிப் பொருள்கூறுவாருமுளர். "கானிடைவருந்தியும்" என்றதனானும், "புவனம்யாவையுமொருங்குடனொளிப்பதை" என்றதனானும் புறவடிக்குக்கொள்ளுதல் பொருந்தாது. ஈண்டுப்பொதுவாகக் காலினியல்பையே வியந்துகூறினர். பின்னையமறைத்தல் என்பதற்கு அதனியல்பைக் கீழ்ப்படுத்தித் தான்மேற்படுதல் எனப்பொருள்கொள்க

௯௫

தாங்கணைப் பணிலமும் வளையுந் தாங்கரா
வீங்கணைப் பள்ளியா னெனினும் வேறினிப்
பூங்கணைக் காற்கொரு பரிசு தான்பொரு
மாங்கணைக் காவமோ வாவ தன்னையே.

என்னும் சகூ-ம் செய்யுளில், "தாங்கரா - வீங்கணைப்பள்ளியானெனினும் வேறினி" என்பது "தாங்குநீர் - வீங்கணைப்பணிமிசை மேகம

ன்னவன்'' எனக்காணப்படுகின்றது. "எனினும் வேறினி'' என்பது பொருத்தமின்மையிற் பின்னையதேபொருத்தமுடைத்து.

ஷை

அறங்கிளர் பறவையி னரச னூடெழிற்
பிறங்கெருத் தனையன பெயரும் பெற்றுடை
மறங்கிளர் மதகரிக் கரமு நாணின
குறங்கினுக் குவமையிவ் வுலகிற் கூடுமோ.

என்னும் ௪௪-ம் செய்யுளில், "பிறங்கெருத்தனையன பெயரும்பெற்றுடை'' என்பது "பிறங்கெருத்தமுமிளங் கதலிப்பெற்றியும்'' எனக் காணப்படுகின்றது. 'கரமும்' என்பதிலுள்ள உம்மைக்கும் 'நாணின' என்னும் பன்மைமுடிபிற்கு மியையவருதலிற் பின்னையதேபொருத்தமுடைத்து. கதலிப்பெற்றி - வாழைத்தண்டினியல்பு. பெற்றியை ஏனையவற்றிற்குங்கொள்க.

ஷை

வலஞ்சுழித் தொழுகுநீர் வழங்கு கங்கையின்
பொலஞ்சுழி யென்றலும் புன்மை பூவொடு
நிலஞ்சுழித் தெழுமணி யுந்தி நேரினி
யிலஞ்சியம் போலும்வே றுவமை யுண்டரோ.

என்னும் ௪௫-ம் செய்யுளில், "இலஞ்சியம்போலும்'' என்பது "இலஞ்சியம்போது'' எனக்காணப்படுகின்றது. முன்னையதிற்பின்னையது பொருத்தமுடையதாதல் காண்க.

ஷை

பொருவரு மரகதப் பொலன்கொண் மால்வரை
வெருவுற விரிந்துயர் விலங்க லாகத்தைப்
பிரிவுற நோற்றில ளென்னிற் பின்னையத்
திருவினிற் றிருவுளர் யாவர் தெய்வமே.

என்னும் ௪௬-ம் செய்யுளில், "என்னில்'' என்பது "நின்னில்'' எனக் காணப்படுகின்றது. ஸ்ரீராமன்மார்பை நீ இப்பொழுது பிரிவுற்றிருத்தலாற் பிரியாதிருக்குமத்திருப்போன்ற தவமுடையை யல்லை என்பான் இங்ஙனம் கூறினானாதலிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து.

௯

ரு௪-ம் செய்யுளின் பின்னர்,

எள்ளற்கரிய நிலையுளதா யிசைந்துதம்மி லிணையொத்துத்
தள்ளப்படாத நிலையாகிச் சார்கத்தரிகை வகையொழுகி
யள்ளற்பள்ளத் தகன்புனலி னமைந்தவாவி யுள்வளரும்
வள்ளைத்தண்டின் வனப்பழித்த மகரக்குழையின் குழையம்மா.

என ஒரு செய்யுள் காணப்படுகின்றது. இதுவுமீண்டுப் பொருத்த முடைத்தாதல் காண்க. இதின் இரண்டாமடி, "தெள்ளத்தெளிந்து செயல்வல்லோர் சேர்த்து நூலின் வழியொழுகி" எனவும்பாடம் இதனினும் முந்தியதே சிறப்புடைத்து.

சி. கணேசையர்.

உ

கதாசரித் சாகரம்.

ரு-வது சதுர்த்தாரிகாலம்பகம் க-வது தரங்கம்.

[ஸ்ரீமத்-வீராசாமி ஐயங்காரவர்கள் மொழிபெயர்த்தது.]

(முற்றொடர்ச்சி.)

அன்றியும், கன்னிகையானவள் பாலப்பருவத்தைத்தவிர மற்றைப்பருவங்களில் தன்கணவனை விட்டுநீங்கிப் பிதாவின் கிரகமித்தன்மைத்தென்று அறியாதவளாயிருத்தல்வேண்டும். ஒரு கன்னிகையை ருதுவாகும்வரை விவாகஞ்செய்யாதிருந்தால் அதனால் தமது பந்துக்களும் தாழ்ந்தகெதியையடைகின்றனர்; அப்படிக் கலியாணமாகாது ருதுவானபெண்ணுக்கு விருஷளி என்றும், அவளை மணந்துகொள்பவனுக்கு விருஷளீபதி என்றுமிழிவான பெயருமேற்படுகின்றன. ஆதலாலுன்மனத்திற்கிசைந்த கணவனை மணந்துகொண்டு நாங்கள் யாவரும் சந்தோஷிக்கும்படி வாழ்தல் வேண்டுமென்றனன்.

இப்படிச்சொல்லிய தன்பிதாவின் வசனத்தைக்கேட்ட ராஜகுமாரியான கனகரேகையென்பவள் அரசனைப்பார்த்துப் பிதாவே! உமக்கு நான்விவாகம் செய்துகொள்ளவேண்டிய தவசியமென்றுதோன்றி

ளுல் நான்சொல்கின்றபடி செய்யவேண்டும்; அஃதாவது, பிராமணன் க்ஷத்திரியனென்ற இரண்டு ஜாதியார்களுக்குள் எவனொருவன் கனக புரியென்னும் நகரத்தைப் பார்த்திருக்கின்றானோ அப்படிப்பட்ட புண்ணியசாலிக்கே யென்னை மணம்புரிதல்வேண்டும்; அவனே யென் பர்த்தாவாகின்றான்; இதற்கு மாறாகவொன்றுஞ் செய்யக்கூடாது என்று தன்மனத்திலுள்ளவெண்ணத்தை வெளியிட்டனள். இதைக் கேள்வியுற்றவரசன் நமது புத்திரி யேதோதெய்வகதியால் விவாக மென்பதையங்கீகரித்தனள். ஆனாலிவள் தெய்வஸ்திரீ யென்பது நிச்சயம். நமது கிரகத்திலேதோவொரு காரணவசத்தினாலுற்பவித் திருக்கின்றனள். இல்லாவிடில் இவளிவ்வளவிளமைப்பருவத்திலே இவ்விஷயத்தை யெப்படியறியக்கூடுமென்று மனத்திலாலோசித்துக் கொண்டு அப்பொழுது தன் புதல்வியைப்பார்த்து உன்மனத்தின்படி யே செய்கின்றேனென்று சொல்லிவிட்டெழுந்து அவ்வரசன் அன்று தினம் செய்யவேண்டிய காரியத்தைச் செய்தனன்.

பின்பு மறுநாள் சபையில் தன் புடைசூழ்ந்திருக்கின்றவர்களை ப்பார்த்து உங்களில் யாராவது கனகபுரியென்ற நகரத்தைப்பார்த்தி ருப்பவர்களுண்டா? பிராமணன் க்ஷத்திரியன் இவ்விருவர்களில் எவ னொருவன் அந்நகரத்தைப் பார்த்திருக்கின்றானோ, அவனுக்கு என் புத்திரி கனகரேகையை விவாகஞ்செய்துகொடுப்பதோடு அவனையுவ ராஜனாகவுஞ்செய்கின்றேன் என்றனன். இதைக்கேள்வியுற்றதும், அரசன் சமீபத்திலிருந்த யாவரும் ஆச்சரியத்துடன் ஒருவர்முகத் தையொருவர் பார்த்துக்கொண்டு மகாராஜனே, கனகபுரியென்ற ஒரு நகரமிருப்பதாக நாங்கள் கேட்டதேயில்லை. அப்படியிருக்க அந்ந கரத்தை யார் பார்த்திருக்கப்போகின்றனர் என்றார்கள். உடனே அரசனானவன் வாயில் காப்பவனையழைத்து நமது நகரத்தில் யாரா வது பிராமணன் க்ஷத்திரியனென்ற இருதிறத்தவர்களில் கனகபுரி யைப் பார்த்தவர்களிருந்தால் அவனுக்கு நமது கன்னிகையை மண ஞ்செய்து கொடுப்பதோடு யுவராஜபட்டாபிஷேகமும் செய்விக்கின் றேனென்று பறையறையும்படி உத்தரவளித்தனன்.

உடனே, வாயில்காவலன்சென்று வேலைக்காரரிடஞ்சொல்லிய அரசனுத்தரவின்படியே முரசறைவித்தனன். அவ்வண்ணம் வீதிகள்

தோறும் முரசடித்துக்கொண்டு சொல்கின்றவார்த்தையை அந்நகரத்திலுள்ளார்கேட்டு இதென்ன ஆச்சரியம்! நாமெத்தனையோ முதிர்ந்த வயதுடையவர்களாயிருந்து மிதுவரையில் கனகபுரியென்ற நகரத்தைக்கண்டதுமில்லை கேட்டதுமில்லையே என்றொருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டனர். ஒருவனாவது கனகபுரியைப் பார்த்தேனென்று சொல்லவில்லை. அத்தருணத்தில் அந்நகரத்தில் வசிக்கின்ற பலதேவனென்பவன்மகன் சக்திதேவனென்னும் பெயரையுடைய பார்ப்பானொருவன் அம்முரசொலியைக்கேட்டு இதென்ன கனகபுரியென்றொரு நகரமிருப்பதாயும் அதைப்பார்த்தவனுக்கு ராஜகன்னியை மணம்புரிவதாயும் பறையறைகின்றனர். நாமோ யௌவன வயதுடன் கூடியிருக்கின்றோம். நமது செல்வமோ முழுவதுஞ் சூதாட்டத்தினாற்றொலைந்துவிட்டது. கிரகத்திற்குச்சென்றால் பிதாவின் கோபத்திற்காளாகவேண்டும். வேசையர்களோ சற்றும் நம்மைக் கண்ணெடுத்துப்பாரார்கள். ஆகையால் யாதொரு கெதியுமில்லாதிருக்கின்ற நாம் கனகபுரியைப் பார்த்ததாக, முரசடிப்பவர்களிடம் பொய்மொழிகூறுவோம்; நாம் பார்க்கவில்லையென்பதை எவனறியப்போகிறான். அந்த நகரத்தை எக்காலத்திலெவன் பார்த்திருக்கின்றான். ஆதலாலொருவாறு ராஜபுத்திரியுடன் கூட்டரவுநேரிடினும் நேரிடுமென்று ஆலோசித்து, முரசடித்துச்சொல்லிக்கொண்டு செல்கின்றவர்களிடம் சென்று சக்திதேவனென்பவன், கனகபுரியை யான் பார்த்திருக்கின்றேனென்று பொய்ம்மொழி கூறினன்.

அவர்களதைக்கேட்டவுடன் தெய்வாதீனந்தானென்று வாயில் காப்பவனிடம் அவனையழைத்துச்சென்றனர். அவ்வண்ணமே வாயில்காவலனிடத்திலும் கனகபுரியைப்பார்த்திருக்கின்றேன் யானென்றுசொல்ல, அவனுமுபசாரத்துடன் அரசன்பக்கலிலழைத்துச் செல்ல அவ்விடத்திலும் மாறுதலின்றி முன்கூறியபடியே பொய்மொழிந்தனன். ஆனால் சூதாடிக்கெட்டலைந்தவனுக்கு உலகிற்செய்யத்தகாதகாரியம் யாதிருக்கின்றது. அப்பொழுதரசன் இதனுண்மையை அறியும்பொருட்டு அவ்வந்தணனைத் தன்புதல்வி கனகரேகையிடமனுப்பினன்; அந்தக்கனகரேகையும் வாயில்காவலன்மூலமறிந்து தன்சமீபத்தில் வந்துநிற்கின்ற சக்திதேவனை நோக்கி, நீ கன

கபுரியைப் பார்த்திருக்கின்றாயாவென்று வினவினள். அவனுமந்தக் கனகரேகையினிடத்தில் யான் கல்விகற்பதற்காக அநேக தேசங்கள் சென்றுவருங்கால் அக்கனகபுரிநகரத்தைப் பார்த்திருக்கின்றேனிது நிச்சயந்தானென்று பதிலுரைத்தனன்; அதற்கவள் நீ எவ்வழியா லவ்விடஞ்சென்றாய் அந்நகரமெவ்வண்ணமாக விருக்கின்றதென்று கேட்க, அவனும் யானிங்கிருந்து ஹரபுரமென்ற பிரசித்திபெற்ற தோர் நகரஞ்சென்றேன்; அங்கிருந்தும் முறையாக வாராணசிநகரஞ் சென்றேன்; அதினின்று பலநாட்களில் பௌண்டரவர்த்தனமென் னும் நகரத்தையடைந்தேன்; அதினின்றும் கனகபுரிநகரத்திற்கேகி னேன்; அந்நகரமானது புண்ணியாத்துமாக்களின் போகபூமியாய்க் காணப்பட்டது. அது இமையாநாட்டத்தவர்களா லனுபவிக்கப்ப டும் அழகிய இந்திரனுலகம்போலுமிருந்தது; அவ்விடத்திற் கற்க வேண்டுங்கலைகளைக் கற்றுக்கொண்டுவந்து சேர்ந்தேனென்றனன்.

இவ்வாறுகூறிய அச்சூதாடிப்பார்ப்பான் சொற்களைச்செவியு ற்ற அந்த ராஜகுமாரியானவள் சிரித்துக்கொண்டு ஓகோ மகாப்பிரா மணரே; நீரந்தக் கனகபுரியைப்பார்த்தது உண்மைதான். இன்னுஞ் சொல்லுஞ்சொல்லும் எந்தமார்க்கத்தினூற் சென்றீரென்றனள். மறுப்படியும் அவனதேபிரகாரமாக உறுதியுடன்கூறலும், உடனேய வள் பக்கலிலிருந்த வேலைக்காரனைநோக்கி இவனை வெளியேகொண்டு தள்ளுங்களென்று உத்தரவுகொடுத்து அவனை வெளியிற்றுரத்திவி ட்டுத் தன் பிதாவினிடஞ்சென்றாள். உடனே அரசன் தன் புதல்வி யிடம் அப்பார்ப்பான்மொழிந்ததுண்மைதானோவென்று கேட்டலும், அந்த ராஜபுத்திரி தன்பிதாவினிடத்தில் ஐயனே! நீர் அரசனாக்விரு ந்து மேன்விசாரியாமலே செய்கின்றீர். உலகத்திற் சூதாடிப்பயல் கள் உண்மை மார்க்கத்திலிருக்கின்றவர்களை வஞ்சிக்கின்றார்களென்ப தை நீரறியவில்லையோ? அப்பார்ப்பான் பொய்யுரைகூறி என்னை ஏமாற்றமுயல்கின்றான்; பொய்வார்த்தை சொல்லுகின்ற அப்பார்ப் பான் அந்த நகரத்தைப்பார்க்கவில்லை. சூதாடிகளோ பற்பலவிதமா ன வஞ்சனைசெய்கின்றார்கள். அதற்கு திருஷ்டாந்தமாக ஒருகதை சொல்கின்றேனென்று பின்வருமாறு ஒருகதை சொல்லினள்.

(தொடரும்.)

கடவுள் துணை.

உபாத்தியாயனியல்பு.

உலகத்துச் செயற்பாலனவாய பற்பல கருமங்களினுஞ் செய்பவனுக்குஞ் செயப்படுஞ்செயலுக்கும் உள்ள பாஸ்பரசம்பந்தத்தை உற்றுநோக்குங்கால் செய்யப்படுங்கருமத்தின் தன்மையும் பயனுஞ் செய்பவனின் குணங்களை அநுசரித்தனவாகக் காணப்படும். நிலம் உழுதல் மரம் வெட்டல்போன்ற சடப்பொருள்களோடடுத்த சாமானிய வேலைகளைச்செய்தற்கு வேண்டப்படுவன செய்பவனின் சரீர பலமும் வினையாண்மையுமே அன்றி அவன் மனநோக்கமும் நல்லொழுக்கத்தால் வருந்தகுதியும் அன்று. உபாத்தியாயன் குருமுதலாயினோர் தொழிலோ மிகப்பாரம் உடைத்து; அவர் திருத்திநடத்துவது ஆறறிவுடை மக்கட்பொருளாதலின். ஆராயின், ஒருவரிடத்து நல்லொழுக்கம் வரச்செய்வதில் நல்லொழுக்கம்போன்றது பிறிதொன்றில்லை. நல்லொழுக்கம் உடையாரைச் சேர்ந்தோர்பலருந் தாமும் நல்லொழுக்கம் உடையராதல் உண்மை. உபாத்தியாயன் தன் மாணாக்கரைப்பயிற்றல் தான் சொல்வன செய்வனவற்றால் மாத்திரம் அன்று தன் குணாகுணங்களானுமாம். மனிதனாற் செய்யப்படும் மற்றெம்முயற்சியினும் இவ்வுபாத்தியாயத்தொழிலிற் செய்வோன் தன்மைக்குஞ் செய்யப்படும்பொருளின் தன்மைக்கும் உள்ளசம்பந்தம் மிகவுநெருங்கியது. ஆதலின் இத்தொழிலிற்பிரவேசிக்கும் ஆண்பெண் என்னும் இருபாலாரும் இன்னஇன்ன இலக்கணம் உடையராயிருத்தல்வேண்டுமென முதலில் ஆராய்தல்தக்கது.

1. ஒரு விஷயத்தைப் போதிக்கப்புகும் ஒருவன் அவ்விஷயத்தை நன்கு அறிந்திருத்தல்வேண்டும் என்பது சாமானியமாய் எல்லோரும் அறிந்ததெனினும் அத்னுண்மையை மனத்திற்றாங்கி அதன்வழி நடப்பவர் மிகச்சிலர். படிப்பிப்பவரினறிவு படிப்பவரறிவிற் சிறிது மேற்பட்டிருத்தல்போதும் என்பது சிலர்கொள்கை. அது பொருந்தாது. ஒருவன் தானறிந்ததை இன்னொருவனுக்கு அறிவிக்குங்கால் கேட்பவன் மனத்திற்பதியாமற் சிதைந்துபோகும் பாகங்

களோ பலவாதலின், எவருந்தாமறிந்தது முழுமையையுமாதல் பாதியையாதல் மற்றவருக்கு அறிவிப்பது அசாத்தியம். சாதாரணமாக நாம் அனுபவத்திற் காணக்கூடியதொன்றுண்டு. ஒருவன் ஓர் கதையை யாதல் ஓர் காரியத்தின் விவரத்தை யாதல் நமக்குச்சொன்னால் அப்பொழுது அதுமுழுதும் நமக்கு விளங்கியதுபோலத்தோற்றும். பின்பு அதனை யாம் இன்னொருவருக்குச் சொல்லத்தொடங்கின் காத்திரப்பிரகாரம் நம் ஞாபகத்திற்சில குறைவுகள் காணப்படும். கதையைக்கேட்கும்பொழுது ஆவசியகமாய்த்தோற்றாத சில அதனைமறுபடியுஞ் சொல்லும்பொழுது வேண்டியதாகின்றன. அவை எடுத்த விஷயத்துக்கு வேறாய் அதனோடு தொடர்ச்சியுடைய சில அமிசங்களாம். ஒருவன் படிப்பிக்கும் பாடத்தில் தனது அறிவு சுருக்கமாயிருப்பின் ஆதல் அப்பாடத்தை அச்சமயத்திற்காகமாத்திரம் ஆயத்தஞ்செய்திருப்பின் ஆதல் படிப்பிக்கும்பொழுது மாணுக்கர் நிகழ்த்தும் வினுக்கள் தனது அறிவினெல்லையைக் கடக்குமோ என்னும் அச்சம் அவன் மனத்தைவிட்டு நீங்காதிருக்கும். இருக்கவே அவனது பேச்சில் தடதடத்தல் உறுதியின்மை முதலியன உண்டாகும். அதுமட்டோ ! உபாத்தியாயன் கற்பிப்பது தன் மனத்துள்ள நிறைந்த அறிவினுலன்று என மாணுக்கருட் சிலரேனுங்காண்பரேல் உபாத்தியாயனுக்கு அதனுல் மதிப்புக்குறைதான் மாத்திரமன்றி அவன் கற்பிக்கும்பாடமும் வியர்த்தமாம். கற்பிப்பவர் எவருந் தாங்கற்பிக்கப்புகும் விஷயத்தை நன்குக அறிந்திருத்தல் அவசியம். நாம் அறியவேண்டிய விஷயங்களோ பல. ஒருவன் எல்லாவிஷயத்தைப்பற்றி முழுமையும் அறிந்திருத்தல் முடியாது. ஆதலின் உபாத்தியாயராவார் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் பற்றிப் பொதுவாய் அறிதலோடு ஒருவிஷயத்தையே முழுதுமறிந்து அதில் விசேட திறமை உடையாராதல்வேண்டும்.

2. கற்பிக்கப்படும் பாடம் எத்துணை இலகுவாய் இருப்பினும் அன்றி, உபாத்தியாயன் எத்துணைத்திறமைவாய்ந்தவராக இருப்பினும் படிப்பிக்கவேண்டிய ஒவ்வொரு பாடத்தையும் முன்னதாகவே நாடோறும், ஆயத்தஞ்செய்தல் அத்தியாவசியகம். ஒருவகுப்புப் பிள்ளைகளை வாசகப்பாடம் வாசிக்கச்செய்தல்போன்ற அத்துணை

இலகுவான பாடத்திலும் வாசிக்கப்படும் பாகத்தை முன்னதாகவே ஒருமுறை பார்த்து அதில் நன்றாக விளக்கவேண்டியன இன்ன பதங்களை இன்னவாக்கியங்கள் எனவும், அதற்காக எடுத்துக் காட்டப்படுந் திருட்டாந்தங்கள் இன்னவென்றும் ஆராய்ந்து நிச்சயித்துக் கொள்ளல் மிக வேண்டற்பாலது. பலமுறை கற்பித்துப்பழகிய பாடங்களை ஆயத்தஞ்செய்வதற்கு வெகுநேரம் வேண்டியதில்லை. பெரும்பான்மையும் அவ்விதமான ஒவ்வொருபாடத்திற்கும் நாலு ஐந்து நிமிஷங்கள் போதுமானவை. விசேஷபாடங்களை யாதல் புதிதாக ஒரு பாடத்தை யாதல் கற்பிக்கவேண்டின் அதனை முன்னதாக ஆராய்ந்து பாடக்குறிப்புக்கள் எழுதிக்கொள்ளல் சாலவும் நன்று. அங்ஙனஞ் செய்தலாற்றான் குறித்தநேரத்துள் இவ்வளவு செய்துமுடித்தல் கூடுமெனவும், பாடத்தின் பற்பலபாகங்களும் இன்னமுறையில் தொடரவேண்டுமெனவும் அறிதல் கூடும்.

3. படிக்கவேண்டிய பாடங்களை முன்னதாக ஆயத்தஞ்செய்தல் தஞ்சாமர்த்தியத்துக்கு இழுக்காகுமென எண்ணுவார் கொள்கை விபரீதமாம். "உரைக்கப்படும்பொருள் உள்ளத்தமைந்து" என்றார் நன்னூலாரும். உரைக்கும் முறையை முன்னதாக ஆலோசியாது மாணக்கருக்கு முன்னின்றுகொண்டு "இதனை முன்னர்க்கூறுவேமோ அதனை முன்னர்க்கூறுவேமோ;" என்ன திருட்டாந்தத்தை இப்போது காட்டுவோம் என்றிப்படிச் சிந்திக்கும் உபாத்தியாயன் பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவரையும் நன்கு கவனிக்கவும் அவர்களுள் விசேடகுறைவுடையவர்களை ஊக்கப்படுத்தித் திருத்தவுமுடியாதவனாகின்றான். அதுவுமன்றிப் பாடமும் இடை இடையே தடைப்படும். சரித்திரம் முதலிய பாடங்களைப் புத்தகத்தைப்பார்த்துப் படிப்பிக்கலாம் என எண்ணுதல் சரியன்று. என்னை? புத்தகத்திற் பரக்கக் கூறப்பட்டுச் சிதறிக்கிடக்கும் விஷயங்களின் முக்கியாமிசங்களைத் தெரிந்தெடுத்து வற்புறுத்தல் கூடாதாகலின்.

4. மேலும் ஒருவன் உபாத்தியாயனாக வந்தவுடன் தனக்குத் தெரிந்த அறிவு போதுமெனத் திருப்தியடைந்து இராமல் மேன்மேலுங் கல்விப்பயிற்சி செய்துவரல் வேண்டும். பரீக்ஷையில் தேறினால் மாத்திரம்போதும் எனச்சிலர் எண்ணி அதனாற் கருவமடைந்து படி

த்தையு மறந்துபோகிருர்கள். தானறிந்ததுபோதும் என்றெண்ணுது நாடோறுந் தன்னறிவை விருத்திசெய்து வருபவனே உபாத்தியாயத்தொழிற் குரியனெனப்படுவன்; என்னை ? புதிதுபுதிதாய் அறிவைத்தேடும் பயிற்சியில்லையேல் சிறுவர் மனம் புது அறிவைக் கொள்ளும்வழி அறிந்து. கற்பிக்கும் வன்மையுங் குறையுமாதலின். ஆயினும் பள்ளிக்கூடத்திற் படிப்பிக்கும் பாடங்களையேதான் அதற்கடுத்த விஷயங்களையேதான் உபாத்தியாயன் மென்மேலுங் கற்றல் வேண்டும் என்பது இதனுற் பெறப்படுவதன்று. ஒருவருக்கு எவ்விஷயத்தில் மனச்சார்புண்டோ அதனையே கற்கலாம். ஒருவன் தன் சீவியகாலமுழுதுங் கற்பவனுகவே இருத்தல்வேண்டும். போதனுசிரிய வித்தியாசாலையிற் படித்தாதல் வேறுவிதத்தானுதல் கற்பிக்குந் திறமை படைத்தோரும் அம்மட்டில் நின்றுவிடாது காலாந்தரங்களிற் புதியனவாய்ப் புகும்வழிகளையும் உபாயங்களையும் சுவ ஆராய்ச்சியாலும், புத்தகம் பத்திரிகை முதலியனவற்றுலும் அறிந்துவரல் வேண்டும். அதுவுமன்றி ஒரு மாகாணத்திலாதல் ஒரு பிரிவிலாதல் (District) இருக்கும் உபாத்தியாயர்கள் எல்லாரும் ஆண்டுக்கு ஒருதரமேனுங்கூடி அவருள் மேலானேர் தாந்தாம் எவ்விஷயத்திற் பாண்டித்தியம் பெற்றிருக்கின்றனரோ அவ்விஷயத்தில் வியாசம் எழுதிவாசித்தல் பிரசாரணஞ்செய்தல் முதலியன மிகவேண்டற்பாலன. கிராமப்பாடசாலை உபாத்தியாயர்கள் தம்மினும் உயர்ந்ததிறத்தினரைக் கண்டுபழகல் அரிதாதலின் அவர் திருத்தமுறற்கும் ஏற்றவழி இதுவே. என்னை? "அரசனை அடைந்திடாரெனில், எவரெவர் ஆக்கமும் இனிதுபோலுமால்" என்றுராகலின்.

5. கற்பவன் தன்மையை அறிந்து அவன் மனங்கொள்ளுமாறு கற்பித்தல் உபாத்தியாயனுக்கு இன்றியமையாக்குணமாகும். "கொள்வோன் கொள்வகையறிந்தவன் மனங்கொள நூல்கொடுத்தல்" என்றுர் பிறரும். அனேகர் வித்துவான்களாய் இருந்தும் போதனுசத்தி இன்மையால் கற்பித்தற்றெழிலில் அனுகூலப்படாது போகின்றுர்கள். போதனுசத்தி இயற்கையிலமையப்பெருதவர் போதனுசிரிய வித்தியாசாலையிற்பயின்று போதிக்குஞ்சத்தி சிறிதாவது சம்பாதித்துக்கொள்ளல் அவசியம். உபாத்தியாயராக வருபவரெல்லாம் போத

னாசிரிய வித்தியாசாலையிற் படித்துத்தேறியவராயிருத்தல் மிகவும் நன்று. நீராவியந்திரம் முதலிய சடப்பொருட் கருவிகளை இயக்குவதற்கு ஒருவன் அவற்றில் விசேஷ பயிற்சியுடையவனாயிருத்தல் அவசியமாயின், மானுடமனமென்னும் அதிநுட்பவிசித்திர இயந்திரத்தை நடத்துபவன் அதன் இயற்கைமுதலியவற்றை நன்றாய் அறிந்திருத்தல் எத்துணை அவசியம்! அதிலும் மனோதத்துவங்கள்பல புதிதாய்த்தோற்றுங்காலமாகிய பாலப்பருவம் உடையாரைப் பயிற்றுபவர் மனோதத்துவசாத்திரஞ் செவ்வனேகற்றுத் தேறியவராதல்வேண்டும் என்பது அதனை உரைக்கவே அடங்கும்.

6. தொழில்களெல்லாவற்றுள்ளும் உபாத்தியாயர் தொழிற்கே பொறுமை என்னுங்குணம் இன்றியமையாததாயின் அதற்கே மனமகிழ்ச்சி முகமலர்ச்சிமுதலியனவும் இன்றியமையாதன. எண்ணாதுபேசுதல், வெடுவெடுத்தல், ஆலோசனையின்றி அநீதிசெய்தல் ஆதிக்குணங்கள் யாவரிடத்து முண்டெனினும் உபாத்தியாயரிடத்து அதிகமாகக்காணப்படின் அதனால் வரும் அநர்த்தங்களோ மிகப்பல. தம்மிடத்து இக்குறைவுகள் இருப்பின் இயன்றவரை தம்மனத்தை அடக்கித் தாஞ்செய்வன சொல்வன ஒவ்வொன்றையும் ஆராய்ந்து செய்தலுஞ் சொல்லுதலும் உபாத்தியாயராவார் மேற்பொறுத்தகடனாம். அது செய்யத்தவறுவோர் உபாத்தியாயர் ஆதற்கு ஒரு சிறிதும் அருகராகார். உபாத்தியாயனது குணம் அற்பமேனும் பழிப்புக்கிடனாகாதிருத்தல்வேண்டும்; அவனைப்பார்த்து அதுபோல நடப்பவர் அனேகராதலின். ஒரு பிள்ளை ஒவ்வொருநாளும் ஐந்து ஆறு மணிநேரங்களுக்குத் தண்ணளியற்றவனுங் கோபியுங் கடுகடுப்பவனுமான ஒருபாத்தியாயன் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டும் அவன் தொனியைக் கேட்டுக்கொண்டும் இருக்கவரின், அவன் துன்மார்க்கங்கள் பயிற்றும் பாடசாலையொன்றிற் சேர்ந்திருப்பதாக உணரத்தக்கது.

7. பிள்ளைகளின் சுபாவத்தை உற்றுநோக்கின் உபாத்தியாயன் சதாமுகமலர்ச்சியுடையனாதல்வேண்டும் என்பதுஇனிதுபுலப்படும். கம்பீரமுகத்துடன் விளங்கவேண்டிய தொழிலாளரும் உண்டு. அவர்தாம் நோயாளனருகிலிருக்கும் வைத்தியனுங், குருவும் முதலாயி

ஞோர். அவரிடத்து விலாசங்கேலி முதலியன காணப்படல் தாழ்ச்சி அல்லது கௌரவமாகாது. தந்தொழிற் கௌரவத்திற்குவேண்டியதென எண்ணிச் சில உபாத்தியாயர் பாடசாலையிற்புகுந்து தம் முகத்தில் நகைபொளிசிறிதுமின்றிச் சுளித்த நோக்கினராய் இருப்பர். அது அவர் மதியீனம். என்னை? மனக்கவலை சிறிதுமின்றிச் சந்தோஷமும் உற்சாகமுமே நிறைந்துள்ளவர்களாய சிறுவர்களின் மனமகிழ்ச்சியை விருத்திசெய்து படிப்பில் ஊக்கப்படுத்தல், உபாத்தியாயனும் மலர்ந்தமுகமுங் களிகூர்ந்த சிந்தையும் உடையனாயவழியன்றி முடியாதாகலின். அதுவன்றியும் பாடசாலையானது பிள்ளைகளுக்குச் சந்தோஷகரமாயிருத்தல், அவர்கள் பாடசாலைக்குத் தவறாது வருதற்கும் பாடசாலை விஷயத்தில் சிரத்தைகொள்ளுதற்குங் காரணமாகும்.

8. தம் உபாத்தியாயரைக் கல்விக்கெல்லாம் பெரிய களஞ்சியமாகவும் தாமும் அக்கல்வியையே கற்கவேண்டியதாகவும் எண்ணும் பிள்ளைகள் கல்வி கற்றதனால் தம் உபாத்தியாயர் சந்தோஷமற்றவராய் எப்போதும் மனக்கோட்டமும் முகவாட்டமும் உடையராயினரெனக் காணின் அவர்க்குக் கல்விகற்றலில் அதிக ஆவலில்லாது போதலும் ஓரோவிடத்து வெறுப்புத்தோன்றுதலும் இயல்பாம். படிப்பித்தற்றொழிலில் சித்திபெறுபவர் யாவரென ஆராயின் அவர் பிள்ளைகளுடன் எப்பொழுதுங் கடுகடுப்பாயிராமல் வேண்டிய நேரங்களில் அவர்கள் விளையாட்டில் மகிழ்ந்தும் எப்பொழுதும் உற்சாகமுடையவராயும் இருப்பவரே. உபாத்தியாயர் தாந்தொடங்குங் காரியங்களில் முயற்சியும் ஆவலுங்கொள்ளுதலில்லையாயின் மாணாக்கரும் அங்ஙனமே மந்தகுணமுடையராவர். அதனாலன்றோ உபாத்தியாயர் முயற்சியுடையராதலோடு காரியநிர்வாகத்தில் துரிதமுடையராதலும் இன்றியமையாதாயிற்று. முயற்சியுடைமை என்றால் பள்ளிக்கூடத்தில் ஓயாது சத்தமிடுதலுங் காரணமின்றி அங்கும் இங்குந் திரிதலும் அன்று.

9. உபாத்தியாயனிடத்து இருத்தற்பாலதாய முக்கிய குணங்களில் தயாளமும் ஒன்று. அஃதில்லாவழி மற்றைய குணங்கள் பிரகாசித்தலும் அதிக பயன்படலும் இன்று. பிள்ளைகளின்றன்மையை

*

அறிந்து அவர்கள் செய்கைகளிலும் வழிகளிலும், அவர்கள் சுகத்திலுந்துக்கத்திலுங் கலந்து பரிவுகூர்பவரே பிள்ளைகளைத் தம் கைவசப்படுத்துங் கற்பித்தலில் மேலாந்தரம் அடைபவர். அப்பரிவும், படிப்பித்தலில் தமக்கு இயல்பாயுள்ள விருப்பங்காரணமாக அத்தொழிலைப்பூண்ட உபாத்தியாயரிடத்தே இயல்பானமையும். வேறுதொழிலொன்றும் இயற்றமுடியாமையினாலாதல் வேறுதொழிலிற் பிரவேசித்தற்கு வழியாக ஆதல் உபாத்தியாயராக வருபவர்க்கு அத்தொழிலில் ஒருபொழுதும் பிரீதி உண்டாகாது. ஆகவே அவர் கற்பிக்கும் முறைகளில் தேர்ச்சியடைதலும் பிள்ளைகளிடத்துத் தயை உடையராதலும் அரிதாம். பள்ளிக்கூடமல்லாத இடங்களிற் பிள்ளைகளைச்சந்தித்தால் முகத்தைத்திருப்பிக்கொள்ளலும், மௌனமாய் இருத்தலும், மரியாதையின்றி அழைத்தல்வசனித்தலும் உபாத்தியாயர் செல்வாக்கைக்குறைப்பன. வேண்டியநேரங்களிற் பிள்ளைகளுடன் நேசத்தோடு கலந்துபேசல் தமக்கு இழிவு என்று எண்ணுபவர் நல்லாசிரியராகார். ஆனால், பிள்ளைகள் தமக்குச்சிறிதும் அஞ்சாது மிகநெருங்கித் தோழமை கொண்டாடும்படி மறைப்பின்றி அவர்களுடன் குழைந்து நடத்தல் முற்றும் நீக்கற்பாலது; அதனால் உபாத்தியாயர் கௌரவமும் அதிகாரமுங் கெடுதலின். மாணாக்கன் தன்னை "அழலினீங்கான் அணுகான் அஞ்சி" ஒழுகுமாறு அவனை நடத்துதலுந்; தானும்,

" புரைசெறியும் பெருஞ்சீலப் பொலிவினகலவுந்திறலால்
உரைசெறியவணுகவுமோர்படாணுகி......................"

இருத்தலும் உபாத்தியாயனுக்கு இன்றியமையா.

(இன்னும்வரும்.)

தி. சதாசிவ ஐயர்.

*ஆசர்பாசங்களும் அவைகளையொறுத்துத்தற்கடிதலும்.

ஆமினிழுப்பு மகன்றதிளமையுந்
தாமினிநோயுந் தலைவரும்—யாமினி
மெய்யைந்து மீதூர வைகாது மேல்வந்த
வையைந்து மாய்வ தறிவு.—புறப்பொருள் வெண்பாமாலை.

தவந்தனின் மிக்கதொன் றில்லை தாவில்சீர்த்
தவந்தனை நேர்வது தானு மில்லையாற்
றவந்தனி னரியதொன் றில்லை சாற்றிடிற்
றவந்தனக் கொப்பது தவம தாகுமே.—கந்தபுராணம்.

எவ்வகைப் பொருள்களு மீய வல்லது
செவ்விய தவமதே தெரியின் வேறிலை
யிவ்வுல கத்திலஃ தியற்று கின்றதே
யுவ்வுட லெடுத்தபே றுறுதி யென்பவே.—திருக்கூவப்புராணம்.

பிறந்தனர் பிறந்து சாலப் பெருகினர் பெருகிப் பின்னை
யிறந்தன ரென்ப தல்லா லியாவரு மின்று காறு
மறைந்துயிர் வாழா நின்றா ரில்லையால் நெஞ்சே வாழி
சிறந்தது தவத்தின் மிக்க தின்மையே சிந்தி கண்டாய்.—சூளாமணி

உடம்புங் கிளையும் பொருளும் பிறவுந்
தொடர்ந்துபின் செல்லாமை கண்டு—மடங்கித்
தவத்தொடு தானம் புரியாது வாழ்வா
ரவத்தங் கழிக்கின்ற நாள்.—அறநெறிச்சாரம்.

நீலவிதானம்போற்கவிந்த சேணின் உச்சிமுகட்டெழுந்த செங்கதிரோன் கடலாடை சூழ்ந்த காசினியிற் கவிந்து நிறைந்த காரிருணீக்கிக் கட்புலனுக்கு விடயமாயுள்ள எப்பொருளையும் கடிது விளக்கி அதிற்காணப்படும் பறப்பன, இருப்பன, ஊர்வனவாதி கணக்கற்ற ஜீவகோடிகளின் கண்ணொளிக்கும் ஒளியேயாகி உணவு சீதோஷ்ணம் காலவேற்றுமை முதலிய உயிர்வாழ்வதற்கு இன்றி

* இவ்வியாசம் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து எட்டாம்வருஷோற்சவ தினங்களுளொன்றாகிய 1909-ஆ மேமீ 25உ கூடிய வித்துவச்சபையில் கீழக்கரை, ஸ்ரீமத்-M. ஜோஸப்டையர்ஸ் அவர்களாற் படிக்கப்பட்டது.

யமையாச் சாதனங்களனைத்திற்கும் காரணமாவதேபோல், சத்திய சூரியனாகிய கடவுள் எமது இருதயகமலத்துதித்து அகவிருணீக்கி, ஞானப்பொருளை விளக்கிக்காட்டி, யாம் ஞான உயிர்பெற்று முத்தி உலகத்தில் அவரோடு முடிவில்லாத நித்தியகாலம் வாழ்வான்வேண்டி, எமது ஞானக்கண்ணின் ஒளிக்கும் ஒளியாகி, ஞானபோஜன முதலிய ஆன்ம உயிர்பிழைப்பதற்கு அவசியமான சாதனங்களனைத்தையும்பெற, அவரொருவரே ஏதுவாகின்றாரென்பது வெள்ளிடை மலைபோல் தெற்றெனவுய்த்துணர்தற்பாலது. அண்டகோள சராசரமாதி அவரியற்றிய சிருட்டிப்பொருள்களனைத்தும் அவரையே பிரசங்கிக்கும் உபகரணங்களாகின்றன. இவ்வுலகின்கண் அவரொருவரையே யாம் எல்லாவற்றினுமேலாகப் பொதுவறத் தனிநின்று சினேகித்து வணங்கி வழிபட்டு அவரியற்றிய சிருட்டிப்பொருள்களை அவர்தந்த ஞான ஒளியால் உற்றுநோக்கியுள்ளவாறுய்த்துணர்ந்து, அப்பொருள்களின்மேல் நமக்குள்ள பற்றொழித்துத், தற்பற்றும் அறச் சுயபரித்தியாகம் பண்ணி ஆசாபாசங்களை யறுத்துத் தன்னையொறுத்தல் ஆவசியகம் ஆதலின், ஆசாபாசங்கள் எவை? அவைகளை யொறுத்துத் தற்கடிவதற்கான வழிவகைகள் இவ்வியாசத்தால் ஈண்டு ஆராயத்தக்கன.

மனிதனுடைய ஆத்துமா மேலமிசம், கீழமிசமென, இரு பகுதியுடைத்து. இவைகளில் மேலமிசத்தை நீதிநியாயமென்றும் கீழமிசத்தை இந்திரிய இச்சை என்றும் வேதசாஸ்திரிகள் கூறுப. கடவுள் ஆதிமனிதனைப் பரிசுத்தமும் ஜென்மநீதியுமுள்ள பாக்கியமான நிலைமையில் உண்டாக்கினார். மேற்குலத்தானுக்குக் கீழ்க்குலத்தானும், யஜமானுக்கு ஏவலாளனும் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறதுபோல், அப்போது அவனிடத்தில் மேலமிசத்துக்குக், கீழமிசம் கீழ்ப்பட்டிருந்தது. இதனாலன்றோ, வேதாகமத்தில் கடவுள் மனிதனை ஒழுங்குள்ளவனாகப் படைத்தாரென்று கூறப்பட்டுள்ளது. நாமிப்போது ஆசாபாசங்களுக்கு அடிமையாயிருப்பது போல அவனை ஒழுங்கற்றவனாக அப்போது அவர் சிருட்டிக்கவில்லை. இந்திரிய இச்சை வருத்தமும் விரோதமுமில்லாமல் நீதிநியாயத்துக்குப் பணிந்திருந்தது. மனிதன் தன்சிருட்டிகர்த்தாவை மனவுருக்க

மாய்ச் சிநேகித்து, உற்சாகத்தோடு ஊழியம் பண்ணிக்கொண்டுவந் தான். அவ்வாறியற்றுவதை, ஊறுபண்ண அவனிடத்தில் ஓர் ஆசா பாசமுமில்லை. இவ்வாறு இந்திரிய இச்சை நீதிநியாயத்துக்கு முற்றுங் கீழ்ப்படிந்திருந்ததினால் மனிதனிடத்தில் அக்காலத்தில் ஒழுங்கற் றபற்றுதலொன்றும் உதிக்கவே கூடாதிருந்தது. அவன்வேண்டு மென்று விரும்பி வரவழைத்தாலொழிய, அவனிடத்தில் சோதனை யொன்றும் வருதல் இயையாது. அந்நிலையில் காமக்குரோதமாதிய உட்பகைகளாரும் மற்றெவ்வித கெட்டபற்றுதலும் அவனிடத் தில் வரவே கூடாது. ஆயினும் மனிதனுடைய ஜென்ம நீதிநியாயம் கடவுளுக்கு விரோதமாயெழுந்து அவருடைய கற்பனையை மீறிப் பாவஞ்செய்தது. அந்நாள் தொடர்ந்து நமது நாட்டமின்றியே வெறுக்கத்தக்க தீயமனப்பற்றுதலும் குழப்பஞ்செய்யும் வஞ்சக மான பாவச்சோதனையும் நமது இந்திரிய இச்சையில் உண்டாகி நம்மைவருத்துவதாயுணர்கின்றோம்.

இதனாலே, அர்ச் - சின்னப்பர் (St. Paul) "நான்விரும்புகிற நன்மையைச் செய்கிறதில்லை; விரும்பாததீமையைச் செய்கிறேன்" னென்று இரக்கமுற்றுச்சொன்னார். ஆதிமனிதன் தேவகட்டளை யைமீறிப் பாவஞ்செய்யாதிருந்தால் ஆத்மா வேண்டுமென்று விரும்புவன வெல்லாவற்றையும் சரீரம் வருத்தமும் விரோதமுமி ன்றி எஞ்ஞான்றும் செய்துவர இயல்புடைத்தாகும். ஆனால் மேற்சொன்ன தன்மைகெட்டுப்போனசரீரம், அல்லது இந்திரிய விச்சை, இப்போது ஆத்மாவின்மேலேறி அதை அமிழ்த்தப் பார்க்கின்றது. ஆத்மா செய்துமுடிக்கக் கருதும் அநேக அருங் காரியங்களை முடிவுறாவண்ணம், சரீரம் தடைபண்ண எத்தனிக்கின் றது. சரீரமென்னும் முரட்டுப்பாய்மாவூர்ந்து ஆத்மா நெடுநெ றிச் செல்லவேண்டிய விடத்தே அது பன்முறை செல்லமாட்டாது களைத்துக் காலிடறித் தத்தியும் சிலசமயத்துச் சிறிதும் அடங் காமல் அற்பக்காரியத்தின் பொருட்டு அயர்ந்து நின்றும் பொள் ளென விழுந்து போகாதுப்டுத்துக்கொள்ளும். மனிதன் தன் சிருட் டிகருத்தாவுக்கு அமைந்து பணிந்தொழுகாக் காரணத்தாலே நீதீச் சுரனாகிய நிர்மலகடவுள் அவன் சரீரம் அவனுக்கடங்காமல் இந்தி

ரிய இச்சை இடைவிடாதவனோடு போராடல், பொருந்துமென்று, விடுத்தனர்போலும். "பாவத்தினால் மனிதன் ஞானவரங்களையுமி ழந்து சுபாவவரங்களும் குன்றப்பெற்றா" னென்று வேதசாஸ்திரி கள் கூறுப.

ஏனெனில், அவன் சென்மநீதியையும் அதற்குரிய ஞானவரங் களையும் இழந்துபோனதுமன்றி சுபாவ வரங்களும் மிகுதியாய் அவ னிடத்தில் மாறிப்போயின. எங்ஙனமெனின், அவன் புத்திகுன்றி னது; மனது பலவீனப்பட்டது; நன்மையின்மேல் அவனுக்குள்ள ஆசைதளர்ந்தது; தீமையின்மேல் அவனுக்குள்ள சார்புபலன் கொ ண்டெழுந்தது; அவனுடைய ஞாபகம் குறைந்துபோயிற்று. உரூபி கரம் கலக்கமுற்றுச் சிதறிப்போய் எப்பக்கத்தினுஞ் சுற்றித்திரிகின் றது. இதனாற்பராமுகமில்லாமற் கவனத்தோடு அற்பஜெபமுஞ்செ ய்வதற்குக் கூடாமற் போகின்றது. அவன் ஐம்புலன்களில், நன்மை யாயிருந்தனவெல்லாம் நீங்கிப்போயின; அவன்சரீரத்திற் கெட்ட ஆசாபாசங்களும் துர்க்குணங்களுமே நிறைந்திருக்கின்றன. முடி வாக அவன் சுபாவமுழுதும் மாறிக்கெட்டுப்போனதாற், பாவஞ் செய்தற்கு முன் எளிதாயிருந்தது; பாவத்துக்குப்பின் கூடாதகாரி யமாயிற்று.

ஆதிமனிதன் பாவத்துக்குமுன் அவன் தன்னைப்பார்க்கிலும், கடவுளை அதிகமாய்ச் சினேகித்தான். பாவத்துக்குப்பின், அவனைக் கொண்டு நாமெல்லாரும், கடவுளைப்பார்க்கிலும் நம்மை நாமே, அதி கமாய்ச் சிநேகிக்கின்றோம். சரியாகச்சொல்லவேண்டுமாகில் நம்மை மாத்திரம் சிநேகிக்கின்றோமென்று கூறற்பாலது. நமது மனம்போ லநடந்து நம்மிச்சையை நிறைவேற்றி நமது ஆசாபாசம் நீதிநியாய த்துக்கும் தேவகற்பனைகளுக்கும் எவ்வளவு விரோதமாயிருந்தா லும் அதன்சொற்படி கேட்டுநடப்பதே நமக்குப் பிரியமாயிருக்கின் றது. இந்தக்குழப்பங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கிற சென் மப்பாவம் கடவுளை வழிபட ஞானப்பிறப்பின் வழியாய் நீங்கிப்போ யினும், நீதிநியாயத்திற்கும் கடவுளுக்கும்விரோதமாய் இந்திரிய இச் சையில் உண்டாகிற விரோதம் நம்மைவிட்டு அகலுவதில்லை.

(இன்னும் வரும்.)

திருச்சிற்றம்பலம்.

கலைசைப்பெருந்தேவித் தாயாரென்னும்

இலக்குமி தோத்திரப்பதிகம்.

இது

தொட்டிக்கலைசைக் கேசவமுதலியாரவர்கள் வேண்டுகோளின்படி
திருவாவடுதுறை யாதீனத்துத் தொட்டிக்கலைசைச்
சுப்பிரமணியசுவாமிகள் அருளிச்செய்தது.

திருமருவு கார்முகிற் பின்னல்செறி கூந்தலுஞ் சிந்துரப் பி றைநு னுதலுஞ், சேல்விழியு மொண்பவள முத்தமுங் காந்தளஞ் செங்கையுஞ் சங்கமிடறுங்,—குருமணிக்கிம்புரிக் குஞ்சரக் கோடனைய கொங்கையுங் கொடிநு ணிடையுங், கோகநக பதமும்யான் கண் டுதெரி சித்துனைக் கொண்டாட வருள்புரிகுவா,—யரமகளி ரிந்த்ரா ணி கலைவாணி யயிராணி யனைவரும் புகழ்கல் யாணி, யாரணி யக ண்டபரி பூரணி புராதநி யனந்தகுண நாராயணி,—வரியளிக ளிசை பாட மயிலாடு சோலைதட வாவிசூழ் கலைசை நகர்வாழ், வரதர்நங் கேசவர்த மிதையசெந் தாமரையின் வளர்பெருந் தேவியனையே. (க)

சொல்லாரும் வேதாந்த சித்தாந்த மெனவோங்கு சோதியரு வுருவமாதாய்ச், சுத்தசித் தானந்த சத்துவ குணத்துடன் றோன் றுமால் மனைவியாகிப்,—பல்லா யிரங்கோடி யண்டமோ வொன்றினிற் பதினாலு லோகமதனுட், பானுமதி முதலான கடவுளுயிர் யாவையு ம் படைக்கமல ரயனை யீன்று,—யெல்லா மணந்தின்ப முற்றுயிர்கள் பல்கவே யெழில்வசந் தனையளித்தா, யெவ்வுயிரை யும்புரந் தாயுன து மகிமையை யாவரோ யுணரவல்லார்,—மல்லார் மதிற்கொடிகள் செ ங்கதிர்ப் பைம்புரவி வருமிளைப் பாற்றுகலைசை, வரதர்நங் கேசவர்த மிதையசெந் தாமரையின் வளர்பெருந் தேவியனையே. (உ)

எழுவகைத் தோற்றத்தி னெண்பத்து நான்குநூ றாயிரம் பேத வுடல்பெற், றிளமைபிணி மூப்பல்ல லுற்றரிவை யர்க்குநித மேவ ல்செய் தார்வமுந்நீர்,—முழுகி வஞ்சனைகளவு கொலையாதி செய்த ன்பின் முறைமுறை பணிந்துநின்றாண், முன்னுத நாயனேன் றன்

னைநின் னடியருடன் முனியாது வைத்தாளுவாய்,—பழைய * கொல்லாபுரக் கமலையிந் திரைவியலை பதுமைகோ கநகையெனவே, பணிபாக வதர்மனத் திட்டகா மிபநல்கு பரஞான மோனவடிவே,—மழலையங் கிளிசுருதி வசனங்கள் பயில்காவின் மதிதவழ் வளக்கலைசைவாழ், வரதர்நங் கேசவர்த மிதையசெந் தாமரையின் வளர்பெருந் தேவியனையே. (௩)

புலிகரடி கண்டூர வம்பாந்தள் பேய்திரி பொருப்படவி நீபுகுந்தாற், புதியவள நாடுநக ரங்களா யிணையிலாப் புத்தேளி ருலகமாகு,—மலிகுருடு செவிடூமை முடவர்மூக் கறைகயவ ரதிகபிணி யாளரேனு, மம்மநின் னருள்பெறுவ ரேனுலக மூன்றிற்கு மரசாகி யினிதுவாழ்வா,—ரொலிகடற் புவியினடு வணதெய்தி னிருதலையு மோங்குநின் பொருளிலார்க்கிவ், வுலகமிலை யென்றறிஞ ரோதலாற் கண்காட்சி யுற்றமெய்த் தெய்வநீகாண்,—மலிபலா வாழைதே மாங்கனித் தேன்பெருகி வயலெருறும் பாய்கலைசைவாழ், வரதர்நங் கேசவர்த மிதையசெந் தாமரையின் வளர்பெருந் தேவியனையே. (௪)

உருவென்று மருவென்று மொளியென்று மிருளென்று மொன்றிரண் டாயதென்று, முளதென்று மிலதென்று முயிர்விந்து நாதயாயோங்கார மானதென்றும்,—பருதிமதி கனலையம் பூதமென்றுங் கதிகள் பலவென்றும் வேதாகமம், பகருநின் வடிவம்யான் கண்டு தெரிசிப்பதெப் படியென்று மிசவுமுள்ள,—முருகிநைந் தலம்வந்து தடுமாறு சிறியனேற் குண்மையறி வித்துநிதமு, முனதுஞா னானந்த வெள்ளந் தனிற்றிளைத் தோங்கநின் கிருபைபுரிவாய்,—மருவுசந்திரகாந்த மணிமாட நிலவுலவ மழைசொரி திருக்கலைசைவாழ், வரதர்நங் கேசவர்த மிதையசெந் தாமரையின் வளர்பெருந் தேவியனையே.

பரமகுண் டினபுரப் பூசுரச் சாரமதி பாவையா வணிமதியினிற், பகர்பூர ணைக்குமுன் வருசுக்ர வாரமிகு பரிவாக வரலக்குமி,—விரதம்பு ரிந்திந்த்ர செல்வமுற் றுளென்ன வெள்ளிமலை வாழுமலனார், மெய்ப்பாதி குடிகொளுமை யாட்குமுன் னுரைசெய் மேதகு புகழ்

* கொல்லாபுரம் - விந்தகிரியிலுள்ளது; காசிகாண்டம், அகத்தியர் விந்தவரையடைந்த அத்தியாயம் ௨௬-வது கவியிற்காண்க.

ச்செல்வியே,—கரசரண தாருவே பிறவியினி லணுகாத கதிபுதவு பதுமநிதியே, கருதடியர் மனதினுறை திமிரமடர் பாநுவே கருணைமழை பொழிமேகமே,—மருவனச மலர்மீது வெண்மேவியன்னநா மகளென விளங்கு கலைசை, வரதர்நங் கேசவர்த மிதையசெந் தாமரையின் வளர்பெருந் தேவியனையே. (சா)

சிவில்லி புத்தூர் விருந்தா வனத்தடத் திருமலரி னவதரித்துத், தேறுபெரி யாழ்வார் வளர்த்திட வரங்கேசர் தேவியென வீற்றிருந்தாய்,—தாவில்பாற் கடலிற் பிறந்து நாராயணர் தம்மனைவி யாயிருந்தாய், சனகன் றவப்புதல்வி யாய்வந்து சீராமர் தாமணஞ் செயமகிழ்ந்தாய்,—பூவுலகி லட்டலக் குமியாகி யெங்கணும் பொற்புற விளங்கினின்றாய், புவனச் சராசர வுயிர்க்குமுயி ராங்கடவுள் புகலினுனை யன்றியுளதோ,—மாவில்வ முல்லைமல் லிகைசந்த னம்புன்னை மலர்மணம்நிறைந்தகலைசை, வரதர்நங் கேசவர்த மிதையசெந் தாமரையின் வளர்பெருந் தேவியனையே. (எ)

கதியருளு நின்பாத விணைகளிற் பன்மலர்கள் கையா லெடுத்தர்ச்சியேன், காலையினு மாலையினு நின்கோயில் சூழ்கிலேன் கண்ணுலுனைத்தெரிசியேன்,—பதின்மராழ் வார்கடிரு வாய்மொழியி னுலுனைப் பலகாலு மேதுதிசெயேன், பத்திபுரி பாகவதர் கூறுநின் புகழினைப் பரிவாய் மகிழ்ந்துகேளேன்,—விதிமுறைசொ னூலுணர்ந்துனை துதித் யானந்த மெய்யினைத் தியானித்திலேன், வீணசை யாற்பொய்மை மெய்யென்று நம்பியுண் மெலிவேனை யாட்கொள்ளுவாய்,—மதிநிலவி னலருமுற் பலமலர்க ளிரவினெடு மணிவிளக் கொளிசெய் கலைசை, வரதர்நங் கேசவர்த மிதையசெந் தாமரையின் வளர்பெருந் தேவியனையே. (அ)

திருவரங் கந்தஞ்சை தென்னுகை யிந்தளூர் சேறைநறை யூரமூந்தூர், திருக்கண்ண மங்கையுறை யூர்தெற்றி யம்பலந் திருக்கண்டி யூர்குடந்தை,—குருகூர் திருப்பேரை திருமாலி ருஞ்சோலை கோளூர் குறுங்குடிவர, குணமங்கை மோகூ ரனந்தபுரம் வட்டாறு கோவலூர் திருவேங்கட,—மருணவல் லிக்கேணி கச்சிதிரு நின்றவூரயோத்திபாற் கடல்வைகுந்த, மாகிய திருப்பதியின் வெவ்வேற

*

தாயன்பரர்ச்சனைக் கருண்முதல்வி நீ,—மரகதமிலங்குசெய் குன்றில்
வரை மகளிரென மகளிர்விளை யாடுகலைசை, வரதர்நங் கேசவர்த
மிதையசெங் தாமரையின் வளர்பெருந் தேவியனையே. (௯)

*பொன்னிறப் பதுமப் பொகுட்டுநான் முகனெண்ணில் புவனம்
படைத்திடுவதும், பூவைமணி வண்ணமா லுலகம் புரப்பதும் புனி
தமதி யணிவேணியார்,—முன்னிரு வினைப்பகுதி தேர்ந்துயிர் செகுப்
பது முகிலூர்தி யரசாள்வதும், மூதறிவு கல்விநல் லழகுபுய பலவீர
முழுதுமுடை யவராவது,—மின்மையி னிரந்துண்ட வன்செல்வ ரு
வது மிரவுபக லுனையே துதித், தின்பவெள் ளம்பெருகு நின்கருணை
வீட்சணத் தெள்ளளவு பெற்றவியல்பாம்,—வன்னமணி மேடையுந்
தேவாலயங்களும் வளவயலு நிறைகலைசைவாழ், வரதர்நங் கேசவ
ர்தம் மிதையசெங் தாமரையின் வளர்பெருந்தேவியனையே. (௧௦)

உன்னுடல மென்கோயி லொளிர்விளக் கைம்பொறிக ளுன
தாவி யெனதுவடிவம், முனதுசெய லெனதுசெய லென்றுநீ பல
நூலுணர்த்தியுந் தெளியாமலே,—யென்னென தெனச்சொலும்வாவி
ரு னெடுநா ளிறந்தும் பிறந்துமுழலு, மெளியே னிடத்துனது கரு
ணு கடாட்சம்வைத் தெனையடிமை யெனவாளுவாய்,—பொன்னிதழ்
விரைக்கமல நாண்மல ரெடுத்துனைப் பூசைபுரி கேசவமுகில், புரந்தர
ன் செல்வமும் மார்க்கண்டராயுளும் பூண்டுலகின் வாழவருள்வாய்,—
மன்னர்நெடு வீதியு மன்னமிடு சாலையும் மாதவரு மேவுகலைசை,
வரதர்நங் கேசவர்தம் மிதையசெங் தாமரையின் வளர்பெருந் தேவிய
னையே. (௧௧)

முற்றிற்று.

பொ. பாண்டித்துரை.

---

* திரிமூர்த்திகள் செய்தொழிலும் இலக்குமியருளாலாமென்பதனைக்
காசிகாண்டம், அகத்தியர் விந்தவரையடைந்தவத்தியாயம், ௨௯-வது கவியி
ற்கூறியிருத்தல்காண்க.

நல்லொழுக்கம்.

ஆரும் அதிகாரம்.

[ஸ்ரீமத்-இலக்குமணப்போற்றிகள் மொழிபெயர்த்தது.]

(முற்றொடர்ச்சி.)

டாக்டர் ஜான்ஸன் (Dr. Johnson) என்பவர்தம் தேகஅமைப்பின்படி துக்கத்திற்குட்பட்டவராய், தம் பாலியவயது முதற்கொண்டு, ஒருவரும் படாதவண்ணம் துன்பப்பட்டிருந்தபோதிலும், நல்ல அல்லது கெட்டகுணத்தில் ஒருமனிதன் இருப்பது அனேகமாகத் தன்மனதைப்பொறுத்ததென்று சொன்னார். பொறுமையும் திருப்தியுமான குணங்களையாவது, அல்லது முணுமுணுப்பும் அதிருப்தியுமான குணங்களையாவது, நாமே பழக்கிக்கொள்ளலாம். சொற்பத்தீமையைப் பெரிதாகமதிக்கவும், பெரியபாக்கியங்களை அற்பமாக மதிக்கவும் நாமே பழக்கிக்கொள்ளலாம். அற்பத்துன்பங்களுக்கு இடங்கொடுப்பதால் நாம் அவைகளுக்கு இரையாகப்பவிக்கலாம். இவ்வாறு நாம் நம்மைச் சந்தோஷசுபாவத்திலும், துக்கசுபாவத்திலும் அப்பியாசம் செய்துகொள்ளலாம். உள்ளபடியே பொருள்களைச் சந்தோஷமாகப்பார்ப்பதும், ஜன்மத்தை நம்பிக்கையுள்ளதாக நினைப்பதுமாகிய வழக்கமானது மற்று எந்தப்பழக்கத்தையும்போல நம்மில் வளரும்படி செய்யப்படலாம். எந்தக்காரியத்திலும், நல்லபாகத்தையே பார்க்கும் வழக்கமானது வருஷத்திற்கு ஆயிரம் பவுனைவிட எவ்வளவோ அதிகம்பெறுமானதென்று சொல்வது டாக்டர் ஜான்ஸனுடைய புனைந்துரையன்று.

வைதிகனுடைய ஒழுக்கமானது தன்னைக்கண்டிப்புடன் சிக்ஷித்து அடக்கிக்கொள்ளும் தன்மையால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவன் அமைதியாயும் ஜாக்கிரதையாயும் இருக்கவும், தீமையைவிலக்கவும், நன்மையைச்செய்யவும், ஊக்கத்துடன் நடக்கவும், மரணத்திற்குக் கீழ்ப்படியவும், தீமையானகாலத்தில் எதிர்த்துநிற்கவும், எல்லாவற்றையும் செய்துவிட்டு நிலைத்துநிற்கவும், ஞானக்கேட்டை

யும் இவ்வுலகத்தின் அஞ்ஞான அரசர்களையும் எதிர்த்துப்போராட வும், பக்தியில் வேரூன்றிக் கட்டுண்டுநிற்கவும், நன்மைசெய்வதில் இளையாமல் நிற்கவும் உரியவனாகின்றனன். ஏனென்றால், அவன் தளர்ச்சியில்லாதிருந்தால் தக்ககாலத்திற் பலனையடைவான்.

ஒரு காரியஸ்தனாகிய புருஷன் கண்டிப்பான சட்டத்திற்கும் ஒழுங்கிற்கும் அவசியம் கீழ்ப்படிதல்வேண்டும். ஆன்ம ஒழுக்கத் தைப்போன்று வேலையும் சன்மார்க்க சாதனத்தால் நடத்தப்படுகி றது. இருவகையாலும் குணத்தை ஒழுங்குபடுத்தி ஜாக்கிரதையு டன் தன்னைச் சிக்ஷித்துக்கொள்வதாலேயே பெரிதும் காரியசித்தி உண்டாகின்றது. அது அறிவுள்ள புருஷனுக்குத் தன்னைமட்டும ன்று, பிறரையும் அடக்கி ஆளுதற்குத்தகுதியையுண்டாக்குகின்றது. சகிப்பும் மனஅடக்கமும் நம் ஒழுக்கத்தின் மார்க்கத்தைப் பண்படு த்தி, மற்றப்படி அடைபட்டிருக்கத்தக்க அனேக வழிகளைத்திறக்கி ன்றன; தன்மரியாதையும் அவ்வாறேயாம். ஏனென்றால், மனிதர் கள் தங்களைத்தாங்கள் மரியாதை செய்துகொள்ளுகிறதுபோலவே பிறருக்கு மரியாதைசெய்வது வழக்கமாகும்.

சொந்தக்காரியங்களுக்கு உரியதுபோலவே இராஜகாரியங்களி லும் ஏற்படுகின்றது. அவ்விஷயத்தில் குணத்தாலும் ஒழுக்கத்தா லும் காரியசித்தியடைவதுபோலப் புத்தி சாமர்த்தியத்தாலும் யூக த்தாலும் அவ்வளவு அடைவதில்லை. ஒருமனிதனுக்கு மனஞ்சுவா தீனமில்லையேல் அவனுக்குப்பொறுமைகுறையும்; சாமர்த்தியம் குறையும். தன்னையாவது பிறரையாவது அடக்கியாளும் சக்தியற் றவனாவான். மிஸ்டர். பிட் (Mr. Pitt.) என்பவர் இருக்கும்போ து, ஒரு பிரதான மந்திரிக்கு இன்றியமையாத இலட்சணம், யாதெ னச்சம்பாஷிக்கையில் ஒருவர், "வாக்குவளம்" என்றனர். மற் றொருவர் "அறிவு" என்றனர். பின்னொருவர் "உழைப்பு" என்ற னர். பிட் (Pitt) என்பவர் "அப்படியன்று; பொறுமைதான்" என்றனர். பொறுமையாவது மனவடக்கமேயாம்; அக்குணத்தில் அவரெல்லாரையும் விஞ்சிநின்றனர். அவருடைய இஷ்டர் ஜார்ஜ் ரோஸ் (George Rose.) என்பவர் எந்தக்காலத்திலும் ஒருபொழு தாவது பிட் (Pitt.) என்பவர் கோபப்படக்காணவில்லையென்று

சொன்னர். ஆகிலும் பொறுமையானது சாதாரணமாய் மந்தமான பிரகிருதியாக மதிக்கப்பட்டபோதிலும், பிட் (Pitt) என்பவர் பொறுமையோடு ஆலோசனையிலும் செய்கையிலும் சுறுசுறுப்பும் பலமும் விரைவும் உடையவராயிருந்தனர்.

பொறுமையாலும் மனவடக்கத்தாலுந்தான், இயல்பாயுள்ள வீரத்தன்மை பக்குவமடைகின்றது. இவைகள்தான் மஹாஜனை ஹேம்ப்டன் (Hambdon) என்பவருடைய பிரதான இலட்சணங்கள். அவரது மேன்மையான குணங்கள், சாதாரணமான இராஜதந்திரம்பற்றிய அவருடைய சத்துருக்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டன. எவ்வாறெனில், அருமையான குணமும் விநயமும் இயற்கையான களிப்பும் தீக்ஷண்யமும் எல்லாவற்றினும் இனியசுமுககுணமும் அவரிடத்தில் நிகழ்ந்தனவென, கிளாரென்டன் (Clarendon) விவரித்திருக்கின்றனர். அவர் பட்சமும், தைரியமும், சாந்தமும், குற்றப்படாத சம்பாஷணையுமுடையவர். எல்லாரிடத்திலும் அவருக்கு அன்பு ஜொலித்துக்கொண்டிருந்தது. அவர் அதிகவார்த்தை பேசுகிறதில்லை. ஆனல் குற்றமற்ற ஒழுக்கமுடையோராகையால் அவர் உச்சரித்த ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும் சத்து உண்டு. அவரைவிட எந்தமனிதனுக்கும் தன்னைத்தானே அடக்கும் சக்தி விசேஷமாகக்கிடையாது; அவர் தன் ஆகாரத்தில் மிகவும் மட்டாயிருந்தனர். தன் இச்சைகளையும் ஆசாபாசங்களையும் விசேஷமாக அடக்கியாண்டனர். ஆகையினலே பிறர்களுடைய குணங்கண்மீது விசேஷ சக்தியுடையவராயிருந்தார். ராஜதந்திர காரியத்தில் வேறு எதிரியாகிய, ஸர் பிலிப்வார்விக் (Sir Philipwarwick) என்பவர் அவருடைய மிகுந்த வசீகரணசக்தியைப்பற்றித் தற்செயலாக ஒரு தர்க்கவாதத்தில் விவரிக்கிறபடி வருமாறு:—"மிஸ்டர் ஹேம்ப்டன் (Mr. Hampdon) உடைய, கூர்மையான புத்தியும், மிக்க அமைதியான குணமும், சுருக்கவார்த்தையினுற்றடுத்து, மறுநாட் காலைப்பொழுதுவரை எங்கள் கோபாவேசமான தர்க்கவாதத்தைத் தாமதிக்கும்படி செய்யாவிடில், நாங்கள் ஒருவர் மற்றொருவரின் சிகையைப் பிடித்து, ஒருவர் மற்றொருவரின் குடலுள் கத்தியைப்புகுத்தியிருப்போம்."

(தொடரும்.)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியபுராண அரும்பத விளக்கம்.

:o:

[பழைய ஏட்டினின்று எடுக்கப்பட்டது.]

(முற்றொடர்ச்சி.)

(ககசஉ) ஆங்கு காலத்தின் எய்தாத - அவ்விடத்திற் காலவரையறையிலடங்காத.

(ககருஎ) நாட்டப்படும் வேதமுறை ஒழுக்கத்தை ஆளுடைய பிள்ளையாருக்குங் கூட்டுவதை மனங்கொள்வாராய்க்குற்றமற்ற வேதநெறிச்சடங்கு காட்ட வரும் யாகங்கள் பலவற்றைப்புரிவதற்கு ஒரு கன்னிகையை விவாகஞ்செய்தருளல்வேண்டுமென.

(கககூஉ) நாதர் - சிவபெருமான். போதும்-இயையும்.

(ககஅங) கண்ட மனிதர்களும், கடிமணத்தைக்காணவந்தணைவாராகிய கொண்டவலிய வினைப்பரப்புக்கள் அவிழ்கொள்கையவான தொண்டருமாகிய இவர்களுடைய மனமும், முகமும் மலர்ந்தன.

(கஉ0க) விபஞ்சிவீணை - விபஞ்சியாகியவீணை.

(கஉ0ங) அற்புத நிகழ்ச்சி பொருந்த அமைதலான், அவ்வமைவு, விவாகத்தின்மேற்செல்லும் அழகமைந்த விவாகத்தின் சாயைபோல.

(கஉ0எ) தவவரசாளவுய்க்கும் - வைதிகமார்க்கமாகிய அரசை ஆளும்படி உய்க்கின்ற.

(கஉகச) முழங்கைப்பொட்டு - முழங்கையிலணியுமோராபரணம். புயவளையாகிய முத்தாபரணத்தை.

(கஉகரு) கழுத்தாரத்தையும், கண்டிகைமாலையையும் பொருந்த முத்துவடத்தையுமணிந்து.

(கஉகசு) நெற்றிமீது - நெற்றியின்மேல் முத்தின் திரளைச் சாத்தி, அதன்மேல் மகுடத்னைதயு மணிந்தார். இதனை இக்காலத்தார் திருக்கோகரணம் என வழங்குப.

(கஉகஎ) திருவடையாளமாலை - உருத்திராட்சமாலை. செந்தாமரைமாலை பிராமணருக்குரியதென்க.

(கஉகக) முனிவர் சுருதி-வேதம். தொண்டர் சுருதி-தேவாரம்.

(கஉஉஉ) திருஞானசம்பந்தசுவாமி அலங்கரித்துவரப்பெற்ற நம்பியாண்டார் நம்பியுடையமாடம்.

(கஉஉச) சூட்டுமுதலியவைகளையுடைய பவளக்கொடி என்றது இல்பொருளுவமை. மணிப்பூண், புனைபூண் என ஓட்டுக.

(கஉஉரு) மறைமைந்தர் நவமணிமுதலியவீச, பெரிய முதியோர் கலசநீரை இருக்குடன்வீச.

(கஉஉசு) கண்ணொளிவிளக்கம் மிக்கு ஆர்ந்த தோரணமென்க.

(கஉஉ..) எதிரேற்றல் - ஒருசொல்.

(கஉருங) வேறு திருவருளினால் மோட்சம்பெற வந்தவர்களும்.

(கஉருஎ) திண்ணனவு - உறுதிப்பாடு.

ஏயர்கோன்கலிக்காமநாயனார் புராணம்.

(க) மிகுந்த அழகியபுகழையுடைய சோழர்களது காவிரிநாட்டில் விளங்குகின்றபக்கத்தே பொன்னைப்பொழிகின்ற காவிரியின் வடகரைக்கீழ்ப்பக்கத்தே ஆடுகின்றபொலிவாகிய கொடிகட்டப்பட்ட மாடமிகுந்த அழகியநகரானது பெருமைதங்கிய திருப்பெருமங்கலமென்னும் பெயரையுடையது. நிலவும் அணிநகர், நீடிய அணிநகர் எனக்கூட்டுக.

(உ) யந்திரங்களின் வரிசைசூழ்வனவாகிய உறப்புக்கள் மதிலைச்சூழ்வன. மலையைப்போல உயர்ந்தமாடங்களில் முகில்கள்படி

வன. ஆடவர்களுடைய குடுமியின்பரப்பு நஞ்சு சூழ்ந்தாற்போன்ற கண்களையுடைய பெண்களது தாமரைமலர்போன்ற மென்மையான காலிலுள்ள செம்பஞ்சு சூழ்வன.

(௲) விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய அழகிய நெடியவீதிகள் விழவுநீங்காதன. கூட்டமான கூந்தலையுடைய பெண்களது நடனசபைகள் முழவுநீங்காதன. மங்கலம் பொலிகின்ற அழகியமுற்றங்கள் குழந்தை நீங்காதன. உயர்ந்த பெரியகுடிகள் உழவுநீங்காத நல்லவளத்தையுடையன.

(௯) அப்பெருமங்கலமென்னுமூரானது கங்கையாற்பொலிகின்ற சடைமுடியையும் நெற்றிநாட்டத்தையும் முகிலைப்போலவிளங்குகின்ற கண்டத்தையுமுடைய சிவனடியார்கூடிப்பெருமையால் பூமியில் சிவனுடைய பாதங்களைத்துதிக்கின்ற சிறப்போடும் சிவலோகமெனப்படுஞ் சிறப்பான்மிக்கது.

(௬) இந்த வாழ்வையுடைய பெருமங்கலத்தில் முதன்மையுடைய ஏயர்குடியானது நிலையாய் நீடியசோழருடைய சேனாதிபதிக்குடியாகும் பழமையே நிகழ்ச்சியோடுநிறைவது. அஃதன்றிக்காவிரிநாட்டில் வேளாண்மையிலுயர்ந்த அழகையுடையது.

(௧0) ஒளிபொருந்திய வெள்ளியசந்திரனையணிந்த சிவபிரான் பிராமணராய்த் தருக்கத்தில்வென்று.

(௧௧) தீங்கரும்பின் - இனியசருக்கரை. படிசமைத்தல் - படிக்கட்டளையிடுதல்.

(௧௨) பனிமதிமுடியான்றே - குளிர்ந்தசந்திரனையணிந்த முடியையுடைய சிவபிரானன்றோ.

(௨௲) பாங்கு - உரிமை.

(தொடரும்.)

ஜி. சதாசிவம் பிள்ளை.